

SỰ TUYỆT ĐỐI

Việc ấy há chẳng làm điều gì đó cho anh chị em chẳng? Chắc chắn là có. Chúng ta hãy cúi đầu giờ này trong sự cầu nguyện.

² Lạy Chúa, như điều đó đã được diễn tả cho chúng con trong bài thánh ca đáng yêu này, *Lớn Bấy Duy Ngài*, và chúng con nghĩ, sáng nay, chúng con sẽ làm gì nếu điều đó không phải là dành cho Ngài! Và rồi khi chúng con nghĩ rằng Ngài quá tuyệt vời, và rồi tình yêu thương của Ngài ép buộc Ngài quá quan tâm đến chúng con, thì linh hồn con chắc chắn không chứa đựng nó được. Đúng vậy. Con cầu nguyện để Chúa sẽ ban phước cho chúng con ngày hôm nay, giờ này khi chúng con đi vào buổi nhóm, rằng Ngài sẽ bẻ cho chúng con Bánh Sự Sống, là sự khải thị của Đấng Christ. Vì chúng con cầu xin điều đó trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

³ Anh Ungren là người thường xuyên đến đền tạm. Và anh ấy sống ở Memphis, Tennessee, anh ấy và mẹ anh ấy, vợ anh ấy. Và cả gia đình đến đền tạm. Và rất hiếm khi tôi đến nghe anh ấy hát, vì lúc nào cũng rất bận, nhưng sáng nay tôi quyết tâm nghe anh hát bài này. Anh ấy hát bài khác, một trong những bài tôi ưa thích, *Lâm Phàm Từ Sự Vinh Hiển Ngài*. Và chúng là những bài hát tôi ưa thích. Và tôi đã có đặc ân lớn được gặp cha của anh ấy, sáng nay, lần đầu tiên tôi có được đặc ân đó, một người tốt quý. Và—và Anh Ungren, cha của anh ấy, sẽ—sẽ không bao giờ đi chừng nào con trai ông còn sống, Morris, vì họ chắc chắn trông giống nhau.

⁴ Và vợ ông, mẹ của Anh Morris Ungen, đã sống mười lăm năm qua bởi ân điển của Đức Chúa Trời. Chị ấy chắc chắn đã là một nguồn cảm hứng tuyệt vời cho tôi, để thấy điều đó; qua suốt những giờ tối tăm mà chị trải qua, và tuy nhiên nắm giữ bàn tay không hề thay đổi của Đức Chúa Trời. Nó thể hiện cho chúng ta thấy tính chân thật của Cơ-đốc giáo, và đức tin của những người tin vào điều đó. Vì vậy, tôi rất vui vì điều đó sáng nay.

⁵ Chúng ta vừa có một đám cưới, tầng dưới. Hai trong các con cái chúng ta đã kết hôn, và con cái của tôi từ đền tạm này; Billy

Simpson và cô bé Myers của chúng ta, họ đã yêu nhau được một thời gian; Sharol, vâng. Họ đã...Họ cũng là bà con ở đây, hay là Sharol Myers, với Anh Ungen và những người đó. Vì vậy, chúng ta rất vui mừng cho họ, tôi thấy họ đã nhận vị trí của mình, sau khi cưới, hãy trở lại ngay trong khán phòng của nhà thờ, và ngồi xuống để nghe buổi nhóm. Những con cái đó luôn luôn có một chỗ đặc biệt trong lòng tôi, bởi vì họ rất tôn kính Lời. Họ—họ thật sự yêu Lời. Tôi không nghĩ rằng, rằng tôi gọi họ là con cái mình, tôi không nghĩ họ tốt hơn con cái khác. Nhưng họ cứ nhìn về phía tôi, và tôi—tôi—tôi nhìn lên Đức Chúa Trời cho họ.

⁶ Billy trẻ muốn cưới vợ, và rồi cậu ấy sợ sẽ phải đi lính. Và có hai hoặc ba người trong số họ trong tình trạng tương tự. Và những chàng trai đó đến với tôi, và nói, “Anh Branham, chúng tôi—chúng tôi không muốn trở thành kẻ trốn tránh trách nhiệm hay bất cứ điều gì, nhưng chúng tôi muốn anh cầu xin Đức Chúa Trời.” Và họ đưa cho tôi cơ sở rằng họ muốn tránh xa quân đội, nếu có thể; không phải vì họ không muốn bảo vệ đất nước, trong bất cứ điều gì họ có thể làm. Nhưng vấn đề là, nếu họ—nếu họ đi, họ sẽ đi đến giữa loại người sai trật ngoài đó trong những nơi kia (tôi không biết anh em gọi nó là gì) PX, hay bất cứ cái gì anh em muốn gọi nó, và rồi họ ra đó nơi có những người phụ nữ bán khỏa thân hành động kỳ cục. Đó không phải là nơi dành cho một thanh niên Cơ-đốc, và vì thế Đức Chúa Trời ban cho họ điều họ cầu xin.

⁷ Và bây giờ Billy trẻ đến sáng nay, để kết hôn với Sharol trẻ tốt quí này, vì vậy chúng ta vui mừng cho họ. Và chúng ta chúc họ điều tốt nhất trong Nước Đức Chúa Trời, cho họ.

⁸ Và bây giờ đây là một khoảng thời gian tuyệt vời đối với chúng tôi. Sáng nay chúng ta đã có một lớp học trường Chúa nhật tốt đẹp ở đây, một nhà thờ chật kín người, vì vậy chúng ta rất vui mừng. Và nhiều lần, thưa quí vị mục sư truyền đạo, điều—điều đó khích lệ chúng ta thấy nhiều người đến và nghe anh em. Vì, anh em thấy đấy, anh em không thích nói với những hàng ghế trống, bởi vì chúng là...Chúng ta sẽ nói giống như vậy nếu có một người ở đây. Nhưng tuy nhiên thật cảm thấy tốt khi anh em nghĩ, “Nếu người này bỏ lỡ điều đó, người khác sẽ nhận

lấy nó.” Anh em biết đấy. Và điều đó làm cho nó khác hẳn, làm cho nó vinh hiển.

9 Và bây giờ, ngay trong những buổi nói chuyện ngắn ngay lúc này, đây là, nếu như chúng ta có thể đi vào chúng thật nhanh.

10 Tôi đã gặp Anh Boutliere khi tôi đi ra, và tôi đã không thấy anh từ khi tôi ở đây. Tôi nói, “Anh đã ở đâu?”

Anh ấy nói, “Chuẩn bị bữa ăn tối gà tây cho họ.”

Và vì vậy tôi đã nói với anh ấy rằng tôi đã sụt cân một ít. Anh ấy nói, “Anh à?”

Tôi nói, “Anh chẳng thay đổi chút nào.”

Anh ấy nói, “Anh cũng không.”

11 Tôi nói, “Đó là tài ngoại giao thật sự.” Tôi nói, “Nhưng, anh biết đấy, tôi có. Tôi đã giảm đi từ một trăm bảy, xuống còn một trăm bốn mươi lăm, vì vậy tôi chắc chắn đã thay đổi.” Tất cả những bộ đồ của tôi, cũng vậy, hơi quá lớn với tôi. Và người nào đó đã mua cho tôi một bộ đồ ngày nọ, để tôi có thể mặc xuống đây; một bộ mà áo không chùng vai xuống, và thắt lưng không xệ.

12 Nhưng tôi—tôi đang cố gắng làm hết sức cho Chúa Jêsus Christ trong khi tôi còn có cơ hội làm điều đó. Và sự tham dự nhiều của anh chị em!

13 Tôi đang nói cho biết trong phòng ngay bây giờ, tôi đã thấy Thánh Linh lớn dời bệnh ung thư ra khỏi thân thể của một người đàn bà, ngay trong đó. Bà ấy là một—bà ấy là một người đàn bà ở Texas. Và bà ấy ngồi ở đó, mà tôi chưa bao giờ thấy một người nhiều bất an hơn, người vợ của một mục sư, chỉ vài tháng trước đây. Và Chúa đã tỏ cho tôi một khả năng về bà đang ngồi ở đó, và tôi đã thấy bà. Bà đã gọi ở New York, và bà muốn lên lên đây. Bà có chỉ năm phút, rồi thấy chồng bà đang đau khổ vì một vết loét, và điều đã gây ra ung nhọt là sự quan tâm của ông trong vợ ông. Đức Chúa Trời Toàn năng, làm êm dịu người đàn bà đang ngồi đó. Bà đang ngồi, đang nhìn tôi giờ này. Vì vậy, tôi cũng muốn nói với anh, anh ơi, ung nhọt của anh đã hết. Hiếu không? Vâng, anh sẽ khỏe mạnh giờ này và trở về với công việc của Chúa.

14 Vậy thì, khi anh em thấy điều gì đó mà Chúa làm, anh—anh em thật sự muốn nhiều hơn thế. Anh em chỉ muốn cứ tiếp tục, tiếp tục, tiếp tục, tiếp tục.

15 Và, bây giờ, tối hôm qua chúng ta đã có một buổi nhóm cầu nguyện tuyệt vời, và điều đó tốt, điều đó tốt. Đặt tay lên người đau, đó là một điều tốt. Đôi khi, đó là điều cần thiết. Và rồi có một số người mà có điều gì đó ở đó, mà họ—họ không thể nắm bắt được, và anh em phải kiểm người ấy và tìm hiểu đó là gì. Hãy xem, có điều gì đó đang cản trở họ, điều gì đó đang nằm trong con đường. Và một cái bóng nhỏ sẽ làm nó biến mất đi theo sự dao động.

16 Bây giờ, quý cô ở trong đó cách đây một lát, cô ấy quá lo lắng, rất khó chịu. Con người đáng thương, cô ấy không thể thở được. Cô ấy chỉ, “*hà, hà,*” và cứ—cứ như thế, đấy.

17 Bây giờ, việc anh em phải làm. Đây chỉ là một phần bên trong nhỏ bé, đấy. Đó là nắm bắt linh của cô ấy. Hiểu không? Và rồi anh em đang phóng ra cho cô ấy chính ý nghĩ của anh em. Hiểu không? Và anh em thay đổi suy nghĩ của mình. Hiểu không? Thế thì khi làm thế, lúc ấy anh em có thể đặt cô ấy vào giữa Đấng Christ, và từ đó cô ấy có thể đi tiếp. Nhưng anh em phải thay đổi cách suy nghĩ của cô ấy, đấy. Cô ấy không thể tự mình thay đổi nó. Cô ấy chỉ bị cuốn vào cơn lốc, và anh em phải thấy điều đó. Vậy thì có điều gì đó mà cho anh em một số...Đừng cố gắng nghiên cứu nó; đừng làm điều đó. Cứ tin nó và tiếp tục.

18 Làm sao đứa bé ấy, đang nằm trong đôi tay người mẹ kia, đã chết từ chín giờ sáng hôm ấy, và cứ như thế trong đêm hôm đó, linh nhỏ bé ấy ở đâu? Anh em phải tìm thấy linh đó và mang nó về. Và rồi khi anh em thấy nó đang trở lại, thì anh em có thể đứng dậy trong Danh Chúa và gọi nó. Đấy, thế thì nó sẽ xảy ra. Nhưng cho đến khi anh em làm điều đó, anh em chỉ phí hơi, đấy.

19 Không có gì—không có gì quá bí ẩn. Đó là việc tìm thấy Đức Chúa Trời, để giúp anh em tránh khỏi cách đó và để Đức Thánh Linh sử dụng anh em cho bất cứ điều gì Ngài muốn làm. Chính là thế. Điều quan trọng, về bất cứ ân tứ nào, là làm cho những ý riêng của anh em mất đi, và để cho Đấng Christ hành động. Thế thì hể điều gì Thánh Linh nói, nếu anh em muốn biết có phải

đó là Đấng Christ hay không...Chỉ một cảm giác, hãy để mặc nó. Nhưng nếu đó thật sự là một cảm xúc, hãy để mặc nó. Nhưng nếu nó được chép trong Lời, thì đó là Đức Chúa Trời. Luôn luôn phán đoán mọi thứ, điều mà bất cứ linh nào nói với anh em, bằng Lời. Lời, đừng bao giờ ra khỏi Lời đó; nếu anh em làm thế, anh em bị hư mất.

²⁰ Bây giờ, trước khi chúng ta ở lại cho đến giữa trưa, chỉ nói chuyện như thế, chúng ta hãy cứ lật ra trong Kinh Thánh và đọc một số lời Thánh Kinh ở đây. Và rồi chúng ta sẽ...Tôi yêu mến Lời của Đức Chúa Trời. Tôi biết hết thấy chúng ta đều yêu mến. Vậy thì đừng có...

²¹ Tôi sẽ giảng, sáng nay, hoặc nói chuyện, dạy trường Chúa nhật, về những sự mâu nhiệm ẩn giấu của Đức Chúa Trời kể từ khi sáng thế, được khải thị trong Chúa Jêsus Christ. Và tôi không có cơ hội để đi hết điều đó. Tôi quên mất về lễ thành hôn sắp đến, vì thế tôi—tôi có lẽ đến với điều đó lần sau.

²² Bây giờ tôi sẽ đọc một số trong ba chỗ trong Kinh Thánh. Đầu tiên, tôi muốn đọc từ Phi-líp 1. Chương 1 của Phi-líp, bắt đầu với câu thứ 19, và cũng đọc qua đến câu thứ 22.

Vì tôi biết rằng điều này sẽ trở làm ích cho sự cứu rỗi tôi nhờ anh em cầu nguyện, và nhờ Thánh Linh của Chúa Jêsus Christ giúp đỡ,

Theo những trông đợi thiết tha của tôi và hy vọng của tôi, việc chi tôi cũng chẳng hổ thẹn cả, nhưng bao giờ cũng thế, tôi nói cách dạn dĩ, luôn luôn như vậy, dầu tôi sống, hay chết, vì vậy bây giờ Đấng Christ cũng sẽ được bày tỏ trong thân thể tôi.

Vì đối với tôi sống là Đấng Christ, và chết là điều ích lợi vậy.

Ví thử tôi cứ sống trong xác thịt, đây là điều ích lợi cho công khó tôi: tuy nhiên điều tôi...tôi chẳng biết nên lựa điều chi.

²³ Bây giờ lật qua Sách Rô-ma. Và chúng ta muốn bắt đầu ở chương thứ 8 của Rô-ma, và câu thứ 35, để xây dựng trên những gì tôi muốn lấy cho một chủ đề.

Ai sẽ phân rẽ chúng ta khỏi sự yêu thương của Đấng Christ? có phải những hoạn nạn, hay khốn cùng,...những sự bắt bớ,...đói khát, hay trần truồng,...nguy hiểm,...gươm giáo chẳng?

Như có chép rằng, Vì có tôi bị giết cả...cả ngày; chúng tôi bị coi như chiên đem đến hàng làm thịt.

Trái lại, trong mọi sự đó chúng ta nhờ đấng yêu thương mình mà thắng hơn.

Vì tôi chắc rằng, không bất kỳ sự chết, cũng không sự sống, không thiên sứ, cũng không kẻ cầm quyền, không quyền lực, cũng không việc bây giờ, cũng không việc hầu đến, cũng không...

Cũng không bề cao,...bề sâu, hoặc một tạo vật nào, sẽ có thể phân rẽ chúng ta khỏi sự yêu thương mà Đức Chúa Trời, mà đã chứng cho chúng ta trong Chúa Jêsus Christ là Chúa chúng ta.

24 Trong Công vụ 2, và câu thứ 30:

Do đó vì người là đấng tiên tri, và biết rằng Đức Chúa Trời đã thề với người bằng một lời thề, rằng hậu tự của người, theo xác thịt, người sẽ dấy lên Đấng Christ ngồi trên ngai mình;

25 Bây giờ đây là rất nhiều Kinh Thánh, hầu như xem xét hết chỗ này đến chỗ khác, trong Kinh Thánh. Nhưng chúng ta biết rằng, nếu nhiều câu Kinh Thánh này đã được đọc, chúng ta sẽ tìm thấy điều gì đó trong Đó mà sẽ—sẽ giúp đỡ chúng ta. Vậy thì xin Chúa giúp chúng ta bây giờ, như tôi muốn lấy chủ đề này, sáng nay, như là lời về sự tuyệt đối: *Sự Tuyệt Đối*.

26 Bây giờ chúng ta, khi tôi nhìn vào phân đoạn này, tôi đã tìm quyển tự điển. Tôi nghĩ, “Điều gì? Người nào đó cứ nói, ‘Điều đó là tuyệt đối, chân lý. Tuyệt đối, nó là đây.’” Tôi nghĩ, “Từ ngữ đó là gì? Nó có nghĩa gì, *sự tuyệt đối*?” Và tôi lấy tự điển để tìm xem nó có nghĩa gì.

27 Webster nói nó là, “hoàn hảo trong chính nó, không giới hạn trong quyền lực của nó, cơ bản là một sự tối thượng.” Đây, “không

giới hạn trong quyền năng của nó, hoàn hảo trong chính nó, và nó thật sự là một điều tối thượng,” chữ *sự tuyệt đối*.

28 Và tôi muốn nói điều này, và tin rằng anh em sẽ hiểu được những từ này, vì tôi không phải là một giáo sĩ được đào tạo về cách như thế nào, và cách tâm lý để mang đến điều gì đó hấp dẫn mà sẽ nắm giữ dân chúng. Điều duy nhất tôi làm, là cố hết sức mà tôi có thể, vì những người bạn mà Đấng Christ đã ban cho tôi, và tôi—tôi—tôi muốn họ thấy điều tôi suy nghĩ là về Đấng Christ.

29 Bây giờ, mỗi thành tựu lớn được gắn chặt với một sự tuyệt đối. Anh em không thể điều khiển cuộc đời mà không có một sự tuyệt đối. Anh em không thể làm một thành tựu mà không có sự tuyệt đối, vì nó là cột nối cuối cùng. Nó là sự—nó là cái giá đỡ ở cuối hành trình. Nó là nơi mà anh em gắn chặt với điều gì đó.

30 Trong thời đại mà chúng ta đang sống hiện nay, và mọi thứ đều tan vỡ, rất mong manh và bị cuốn trôi, tôi nghĩ rằng Sự điệp này sẽ là một điều rất thích hợp, đặc biệt với những Cơ-đốc nhân khi họ đang đi qua những dòng nước sâu bây giờ. Hội thánh Cơ-đốc đang đi qua vùng nước sâu nhất mà nó đã có trong hai nghìn năm qua. Bởi vì, chúng ta đang đến một điểm nơi mà có điều gì đó được giới thiệu cho Cơ-đốc giáo, điều gì đó họ phải quyết định, và tôi nghĩ rằng hội thánh Cơ-đốc nên có điều gì đó mà họ biết rằng họ được ràng buộc, thay vì cứ trôi nổi như chiếc lá giữa dòng, trước gió. Như Kinh Thánh đã nói, “Trôi lạc bởi mọi thứ đạo lạc.” Những ngọn gió đến và thổi chiếc lá nhỏ bé bay đi cách này, và rồi ngọn gió khác đến, gió bắc, gió nam, gió đông, gió tây. Anh em sẽ không bao giờ đến được nơi nào cả, anh em không được ổn định. Đời sống Cơ-đốc nhân nên là một đời sống ổn định. Nó sẽ là điều gì đó mà là—mà là một nguyên tắc để—để anh em gắn bó với, đó thì còn hơn là chính sự sống.

31 Và anh em phải có điều gì đó mà anh em gắn bó với. Một số người gắn bó với công việc của họ. Một số người bị ràng buộc với gia đình họ. Một số người bị ràng buộc với tín điều. Một số bị ràng buộc vào chức vụ quân đội. Chúng ta có những thứ khác nhau mà chúng ta bị ràng buộc. Nhưng tôi nghĩ, là một Cơ-đốc nhân, chúng ta nên bị ràng buộc ở nơi chúng ta biết là đúng, đấy. Bởi vì, anh em bị ràng buộc với gia đình mình, và vợ—vợ

của anh em có thể lìa bỏ anh em. Anh em có thể bị ràng buộc vào quân đội, và anh em có thể bị giết. Và anh em có thể bị ràng buộc vào bất kỳ điều gì khác, và nó có một sự kết thúc. Nhưng phải có một trạm gắn bó cuối cùng. Phải có một nơi nào đó mà—mà con người phải ràng buộc cho nơi đến Đời đời của mình. Bởi vì, nếu anh em định tin điều đó trong công việc mình, khi công việc của anh em hoàn tất, nó được hoàn thành. Khi gia đình anh em bị lấy đi, nó chấm dứt.

³² Nhưng chỉ có một điều mà tôi nghĩ đó là cột trụ gắn bó cuối cùng. Và tôi tin rằng Phao-lô đã có cột mốc quan trọng trong đời sống ông ở đây. Và tôi muốn—muốn đến phía trong, nếu chúng ta có thể gọi nó cách ấy, và nói về trụ cột quan trọng đó. Ông nói, “Vì đối với tôi sống là Đấng Christ, và chết là điều ích lợi cho tôi vậy.” Vậy thì, Đấng Christ là Sự Tuyệt Đối của Phao-lô. Đó là cột mốc ràng buộc của ông. Đó là của ông...Đó là sự kết thúc của tất cả các cuộc tranh cãi. Đó là Đấng Christ, là trụ cột gắn bó của ông.

³³ Phao-lô đã không luôn luôn có cột trụ gắn bó. Ông thường bị trói buộc với một nhóm người Pha-ri-si trước đó. Và ông đã phải được huấn luyện và giáo dục, để họ sẽ chấp nhận ông và để ông tự ràng buộc chính mình với trụ cột của họ. Nhưng một ngày nọ ông trên đường đi đến thành Đa-mách, và ông đã gặp Chúa Jêsus, mặt đối mặt. Và từ đó ông cắt đứt khỏi cột trụ trói buộc của người Pha-ri-si ra khỏi mình; và tái trói buộc chính ông lại, hầu cho Chúa Jêsus Đấng mà ông biết đã bị đóng đinh khổ hình, đã chết, và sống lại. Phao-lô biết nó bởi vì ông đã gặp Người ấy. Điều đó đã thay đổi ông ngay tại đó. Ông không bao giờ giống như trước nữa từ đó trở đi. Ông không bao giờ tiếp nhận một quyển sách. Ông không bao giờ chỉ tiếp nhận một—một tín điều. Ông đã gặp Thân vị đó, Chúa Jêsus Christ. “Ngài là Ai, lạy Chúa?”

Ngài phán, “Ta là Jêsus.”

³⁴ Chúng ta hãy nghĩ về cuộc trò chuyện đó, trong chốc lát. Tôi tin Phao-lô là một người thành thật. Vì rằng đây là trường Chúa nhật, chúng ta muốn dạy nó như một trường Chúa nhật. Phao-lô, tôi tin, là người chân thành, sâu sắc, và đã có—đã không có gì về ông mà khác với bất cứ người nào khác.

³⁵ Tất cả những nhà tiên tri đó đều là con người giống như chúng ta. Kinh Thánh đã nói vậy. Thánh Gia-cơ 5, “Ê-li vốn là một người yếu đuối như chúng ta,” ông đã những lúc thăng trầm, ra ra vào vào của mình, “và ông đã cầu nguyện cố xin cho đừng mưa.”

³⁶ Và Phao-lô cũng là loại người như chúng ta. Ông đã có những xáo động của mình, sự nghi ngờ của ông. Và ông là người thật thà. Ông sẽ là một trong những phái tôn giáo ưu tú nhất mà đã có trên đời. Và ông sẽ trở nên một giáo sư của phái đó; được dạy dưới ảnh hưởng của giáo sư lớn, Ga-ma-li-ên, là một trong những giáo sư vĩ đại nhất có trong thời đó. Cha mẹ ông đã thấy điều đó, thấy rằng có điều gì đó trong đời sống Phao-lô, và đã làm việc siêng năng để gởi ông đi học, để ông có thể được dạy hết các luật pháp của Đức Chúa Trời. Và, với lòng chân thành sâu sắc, ông tin mọi lời của nó.

³⁷ Và ông đã nghe về nhóm người thuộc tầng lớp thấp hơn này, và cách mà đã có một tiên tri, được gọi là, bởi nhóm của Ngài, đã dấy lên ở Ga-li-lê, được cho là để thực hiện các phép lạ và chữa lành người đau. Nhưng phái—phái của ông mà ông thuộc về sẽ không chấp nhận Người này là một đấng tiên tri, Jêsus người Na-xa-rét này, bởi vì Ngài đã không đồng nhất chính Ngài với họ. Vì vậy Phao-lô không thể làm điều đó, bởi vì phe phái của—của chính ông không tin vào Điều đó. Và họ đã cảnh báo ông chống lại như vậy.

³⁸ Và Phao-lô, thành thật, nghĩ, “Nếu người này không phải là thuộc về Đức Chúa Trời, và hội thánh của tôi nói nó không phải thuộc về Đức Chúa Trời, thì chỉ có một việc phải làm, là giữ sạch nó.” Nói, “Hãy tránh xa cách đó, bởi vì nó là một...nó sẽ là một sự cản trở, nó sẽ là một khối u, một bệnh ác tính,” chống lại phái tin tưởng của ông. Vì vậy ông có mục đích trong lòng rằng ông sẽ đi ra và cắt “khối u ác tính” này, như ông đã gọi nó, hay giáo hội của ông đã gọi nó, ra khỏi nhóm người Pha-ri-si ưu tú của ông.

³⁹ Một ngày nọ, với những lá thư trong túi ông, từ thầy tế lễ thượng phẩm, để bắt giam tất cả những người đó trong tình trạng đó, bởi vì đó sẽ là sứ mệnh mà Phao-lô quyết tâm thực hiện. Ông trên đường đi xuống thành Đa-mách. Họ đã làm cho những

người ấy im lặng, khắp thành Giê-ru-sa-lem. Vì thế ông đã—ông đã ném đá Ê-tiên, và Phao-lô đã ném đá người, chứng kiến và giữ áo choàng. Bấy giờ ông đi xuống đây và làm điều giống như vậy, và loại bỏ sự ngăn trở lớn này.

⁴⁰ Nhưng gần như, phải là lúc giữa trưa, khoảng mười một, mười hai giờ, ông đã bị đánh ngã. Và khi đó, ông ngược lên và có một Ánh sáng đứng trước ông. Và một Tiếng đến từ Ánh sáng ấy, nói, “Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ,” một câu hỏi, “sao ngươi bắt bớ Ta?” Bấy giờ Phao-lô đã biết, hay đúng hơn là, Sau-lơ, biết rằng dân sự của ông đang đi theo cùng Ánh sáng ấy từ khi họ ra khỏi xứ Ai-cập. Và nếu...

⁴¹ Anh em có bao giờ thấy bản dịch Kinh Thánh của Lamsa chưa, cổ...Dấu—dấu hiệu Hê-bơ-rơ cổ của—của Đức Chúa Trời là một Ánh sáng hình tam giác; nhiều hay ít, điều gì đó giống như *thế*, mà ba thuộc tính của Đức Chúa Trời, trong một bốn tánh Đức Chúa Trời. Và Ánh sáng hình tam giác này, ba trong Một, là một Đức Chúa Trời, là một—một dấu hiệu với người Hê-bơ-rơ, về Đức Chúa Trời, Sự Sáng.

⁴² Và rồi khi Môi-se gặp Ngài trong bụi gai cháy, thì Ngài phán, “TA HẰNG HỮU,” mà vẫn giống như vậy, ba; ngày hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời, vẫn là Đức Chúa Trời không hề thay đổi. Và Môi-se đã gặp Ngài trong bụi cây đang cháy. Ngài là một Ánh Sáng. Và khi Ngài dẫn dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi đồng vắng, Ngài là Thiên sứ của giao ước, mà Môi-se bởi đức tin đã thấy, và đã từ bỏ xứ Ê-díp-tô, coi sự sỉ nhục về Đấng Christ lớn hơn mọi châu báu của Ê-díp-tô. Bởi đức tin, Môi-se đã thấy rằng đó là Đấng Christ, Đấng Được Xức Dầu. Và sự Xức dầu không ở trên người nào đó, nhưng Nó ở trong hình thức Trụ Lửa. Hiểu không?

⁴³ Và rồi cũng sự Xức dầu đó đã giáng xuống ở sự báp-têm của Ngài, và đã đi vào trong Đấng Christ và cư ngụ trong Ngài. Giảng đã biết đó là Ngài. Ngài phán, “Người sẽ thấy Thánh Linh mà đã dẫn họ ra khỏi Ai Cập vào đồng vắng, và ra khỏi đồng vắng vào miền đất hứa, ở trên Người người sẽ thấy hình tam giác này của Đức Chúa Trời giáng xuống và ở đó, Ngài là Đấng sẽ làm phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh và Lửa.”

⁴⁴ Bấy giờ Phao-lô chưa được đặc ân thấy điều này. Nhưng chỉ để làm điều đó có thực, với anh em, người Do-thái bị cấm cúi trước thần tượng, hay bất cứ điều gì giống như thế! Vậy thì khi ông thấy Ánh Sáng lớn này, ông biết rằng đó là Chúa. *Chúa* có nghĩa là “quyền sở hữu, kiểm soát về.” Ông—ông hẳn sẽ không gọi bất cứ người nào là “Chúa,” người Hê-bơ-rơ trung thành đó, khi ông biết rằng Đó là Thánh Linh. Nhưng để ý, ông biết rằng cùng Trụ Lửa đó đã là Trụ Lửa mà đã dẫn đường dân sự ông. Và rồi ông trở lại và nói, “Lạy Chúa, Ngài là Ai? Ngài là Ai? Tôi muốn biết Ngài là Ai. Ngài đã gặp Môi-se trong danh của ‘ĐẮNG HẸNG HỮU.’” Nhưng tôi sẽ ngừng lại ở đó với ý nghĩ của họ, chỉ một lát.

⁴⁵ Chúa Jê-sus, khi Ngài còn ở trên đất, đã xúc dầu với Điều mà họ đã thấy, để ý, Ngài phán, “Ta đến từ Đức Chúa Trời,” Thánh Linh, Ánh Sáng, Trụ Lửa, “và Ta trở về cùng Đức Chúa Trời.” Và Ngài đã trở nên xác thịt để chết cho tội lỗi chúng ta. Rồi sau sự chết, chôn, sống lại và thăng thiên của Ngài, sau khi Ngài đã thăng thiên; trong bốn mươi ngày, Ngài đã thăng thiên; và vào ngày thứ năm mươi, Ngài trở lại trong hình thức Trụ Lửa, giữa dân sự, và tự tách chính Ngài ra, giống như những cái lưới bằng lửa, và đậu trên mỗi người trong họ. Và rồi họ hết thấy đều đầy dẫy Đức Thánh Linh, và bắt đầu các thứ tiếng khác, như Thánh Linh đã ban cho họ nói.

⁴⁶ Đấy, Đức Chúa Trời tách ra chính Ngài; Đức Chúa Trời trước tiên trong một Trụ Lửa lớn; Đức Chúa Trời bày tỏ trong một thân thể con người; bây giờ Ngài phân rẽ chính Ngài giữa dân sự Ngài. Trụ Lửa phân tán ra, và ngự trên mỗi người trong họ, giống như những cái lưới bằng lửa hình chạc, những cái lưới xẻ đôi đậu trên họ, bằng lửa hình chạc, những cái lưới xẻ đôi đậu trên mỗi người trong họ. Và họ hết thấy đều đầy dẫy Điều đó, và bắt đầu nói tiếng lạ, như Thánh Linh đã ban cho họ nói.

⁴⁷ Vậy thì, anh em thấy, chúng ta không phải là một dân bị phân chia, chúng ta phải ở trong sự thống nhất, bởi vì mỗi người trong chúng ta giữ một phần của Đức Chúa Trời. Và chúng ta phải đến với nhau, và rồi Trụ Lửa được bày tỏ trong sự nguyên vẹn, trong sự đầy đủ của Nó; khi Hội thánh Ngài ngồi với nhau trong các

nơi trên Trời, thì sự trọn vẹn của quyền năng Đức Chúa Trời ở trong Hội thánh Ngài. Mỗi một người trong chúng ta giữ các ân tứ thuộc linh và những chức vụ thuộc linh, đang đến với nhau, mang Trụ Lửa đó trở lại lần nữa.

48 Và Phao-lô nhận biết sự hiện hữu đó thuộc về Chúa, và ông nói, “Lạy Chúa, Ngài là Ai, mà tôi bắt bớ Ngài?”

49 Ngài phán, “Ta là Jêsus, và người đã đến ghim nhọn thì là khó chịu cho người vậy.”

50 Và Phao-lô được lệnh đứng dậy và đi xuống con đường gọi là, “Ngay Thẳng.” Và ở đó có một tiên tri đến, tên là A-na-nia, và đã thấy một khải tượng, và làm phép báp-têm cho ông. Và ông đã đi xuống trong xứ Ả-rập, trong ba năm, để nghiên cứu Kinh Thánh, để xem về Trụ Lửa này là gì mà đã hiện ra với ông.

51 Bây giờ chúng ta thấy rằng Phao-lô, phần còn lại của đời sống ông, đã có điều đó cho một cột trụ trói buộc. Ông đã gặp Đức Chúa Trời, mặt đối mặt, và được ủy thác bởi Đức Chúa Trời. Thật là một trụ cột trói buộc! Thật là Sự Tuyệt đối! Đó là cuối cùng của mọi tranh cãi. Đó là sự cuối cùng của mọi sự dành cho Phao-lô. Tất cả sự xung đột, mọi sự đã biến mất. Tôi không quan tâm người Pha-ri-si nói gì, người Sa-đu-sê nói, hay bất kỳ ai khác; ông đã gặp được Đức Chúa Trời chứng minh bằng Lời, điều đó đã giải quyết ổn thỏa! Đó là phần còn lại của cuộc đời ông. Bởi vì ông đã thấy Đức Chúa Trời hiển hiện, và đã được chứng minh cho ông rằng Đó là Đức Chúa Trời, bởi Lời, và bằng cái bóng và hình dạng mà Ngài ở trong, và bởi một Tiếng có thể nghe được đã phán với ông chính xác đó là gì. Vậy thì, đó là một điều tuyệt vời. Không lạ gì ông có thể nói, trước—trước Ấc-ríp-ba, “Tôi đã vâng theo sự hiện thấy trên Trời.” Ông đã bị trói buộc với điều đó. Có điều gì đó thật, điều gì đó mà ông biết, điều gì đó mà không người nào có thể lấy đi khỏi ông.

52 Vậy thì, ngày nay, nếu chúng ta đang tin cậy chỉ vào sự giáo dục, hay là một—một phương cách máy móc của—của giáo dục để giải thích Kinh Thánh, thì chúng ta chỉ có nó từ một—một quan điểm trí tuệ. Nhưng không người nào có quyền đăng sau bục giảng này, để giảng Phúc âm, trừ phi người ấy đến đối mặt với Nó.

53 Giống như Môi-se, ở phía sau của sa mạc, cho dù ông được giáo dục tốt đến đâu, bất cứ điều gì đã xảy ra; sự sợ hãi và rối loạn của ông biến mất bởi vì ông đứng trên đất thiêng với Đức Chúa Trời, mà không người nào có thể lấy nó đi khỏi ông.

54 Và mọi người nam hay nữ mà có một kinh nghiệm với Đức Chúa Trời, đã gặp cùng Trục Lửa này trên những mảnh đất thiêng của lòng mình. “Không có nhà thần học, không có ma quỷ, không có điều gì cả,” Phao-lô nói, “không có hiện tại, không có tương lai, sự chết, bệnh tật, buồn rầu, có thể phân rẽ chúng ta khỏi tình yêu thương của Đức Chúa Trời, trong Chúa Jêsus Christ.” Nó là trục cột trời buộc. Anh em biết điều gì đó đã xảy ra. Cho dù khoa học đẩy lên thế nào đi nữa và nói *điều này, điều kia, hay điều nọ*, anh em được trời buộc. Anh em và Đức Chúa Trời trở nên một. Ngài ở trong anh em, và anh em ở trong Ngài. “Vào ngày đó các người sẽ biết rằng Ta ở trong Cha, Cha ở trong Ta; Ta ở trong các người, và các người ở trong Ta.” Anh em được gắn bó với Ngài.

55 Và Phao-lô đã có một—một đời sống để Đấng Christ làm trung tâm. Nó là một đời sống khác biệt hơn ông đã từng có. Ông đã từng có một quan điểm giáo dục; nhưng bây giờ ông đã có một đời sống để Đấng Christ làm trung tâm, một sự tuyệt đối. Cho dù A-c-ríp-ba có thể nói gì đi nữa, “Người, người đã trở nên điên cuồng, hỡi Phao-lô. Người bị mất trí rồi. Người, người đã học quá nhiều.”

Ông nói, “Tôi chẳng lãng trí đâu.”

56 Và rồi ông đến với A-c-ríp-ba, với cách ấy đến nỗi ông ta nói, “Thiếu chút nữa người khuyên ta trở nên tín đồ Đấng Christ.”

57 Ông nói, “Tôi muốn không chỉ vua, mà còn...như tôi, ngoài những cái xiềng này ra.”

58 Nó khiến cho anh em làm các việc, khi anh em có một đời sống để Đấng Christ làm trung tâm giống như Phao-lô đã có, mà thông thường anh em sẽ không làm. Bây giờ hãy xem. Nói chung, con người đó được huấn luyện trong tất cả về lời—lời Kinh Thánh và các thứ, theo cách bình thường ông sẽ đi theo đường lối đó ông đã được huấn luyện. Nhưng khi ông trở nên... và đã làm cho Đấng Christ là Sự Tuyệt Đối của ông, Đấng Tối Thượng của ông, thì có một đời sống khác hẳn. Ông đã làm khác

hắn. Ông đã làm những việc điên cuồng, với những gì ông đã từng được đào tạo. Và nó sẽ làm điều giống như vậy.

⁵⁹ Nếu hội thánh tránh xa Hội đồng Giáo hội đó, và trở lại và để Lời Đức Chúa Trời làm điều tối thượng của họ, làm cho Lời Đức Chúa Trời là trụ cột trói buộc của họ, điều đó sẽ làm việc ấy. Nhưng họ đang trói buộc với thành tựu do con người làm nên. Và nó trói buộc để sa ngã. Thế đấy, Kinh Thánh nói họ sẽ làm điều đó. Nhưng sẽ có một Cô Dâu được chọn từ khi sáng thế, mà sẽ bị trói buộc với trụ cột trói buộc đó.

⁶⁰ Tôi có thể thấy cõi Đời đời lộ ra, đi lùi lại thời gian, kể từ thời Ê-đen. Và, khi Nó làm thế, có một dòng Huyết, chảy suốt con đường đi lên Đời Sọ; và từ Đời Sọ, được trói buộc với hàng này, và cứ đi tiếp đến trụ cột trói buộc, Chúa Jêsus. Và ngày nào đó khi Ngài đến để tuyên bố chính Ngài, mọi người mà được ràng buộc với sự tối hậu đó sẽ sống lại trong sự Vĩnh cửu. Tại sao? Họ đã ở trong Đời đời luôn mọi lúc. Họ được định trước trong cõi Đời đời. Họ là phần của Đức Chúa Trời. Họ đã ở trong suy nghĩ của Ngài ngay từ đầu. Và khi dây thừng to lớn đó được kéo, của đường lối Huyết, Dấu hiệu đó tôi đã nói về, khi nó đến trên trái đất, mọi người mà đã được bao gồm trong Huyết ấy sẽ được đưa vào ngay trong cõi Đời đời lần nữa. Nhưng cách duy nhất nó sẽ có, sẽ là được trói buộc với Sự Tuyệt Đối ấy, Chúa Jêsus Christ. Đó là sự tuyệt đối! Không phải là một thành tựu của con người; nhưng Đức Chúa Trời đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại, và Ngài là Đấng Tuyệt Đối. Và chúng ta biết Ngài còn sống, bởi vì ở đây Ngài ở với chúng ta trong Quyền năng phục sinh của Ngài, đang làm điều tương tự như Ngài đã làm khi Ngài còn ở đây trên đất.

⁶¹ Tôi đã bị trói buộc với Sự Tối Thượng đó. Đó là sự cuối cùng của mọi tranh cãi. Tôi bị trói buộc với nó. Đó là sự sống của tôi. Tôi là tội nhân khi Đấng Christ cứu tôi. Tôi đã gặp Người nào đó. Và từ đấy Điều đó đã đến trong tôi, nó đã—nó đã khác hẳn. Và tôi bị trói buộc với nó, mọi sự mà tôi có bị trói buộc ngay ở đó. Và rồi Đức Chúa Trời phân chia sự sống Ngài, và cho tôi sống trong Ngài, và Ngài trong tôi, rồi chúng ta được trói buộc. Tôi...

⁶² Nó không tạo ra sự khác biệt nào so với những gì người khác muốn tin. Đối với cá nhân, anh em bị ràng buộc với Điều đó. Đó

là điều tối hậu của anh em. Đó là...đó là từ cuối cùng. Và nếu Ngài là Lời, thế thì *Đầy* phải là lời cuối cùng. Điều này phải giải quyết nó. Bất kể Điều đó nói gì, Đó là sợi chỉ đỏ sẫm đó. Đó là Đấng Christ. Và bất cứ điều gì trái ngược với Điều đó, tôi không biết gì về nó. Đó là những gì chúng ta muốn biết, là những gì Lời này nói; vì tôi bị ràng buộc với Đấng Christ, và Đấng Christ là Lời. Anh em hiểu được nó bây giờ không?

⁶³ Và phần của Lời Ngài được phân bổ cho thời đại này, Đức Thánh Linh của Ngài ở đây để biểu lộ phần đó của Lời.

⁶⁴ Giống như nó đã có lúc sự sanh ra của Ngài. Ê-sai 9:6. Tất cả thông qua lời Kinh Thánh, mọi sự đã được nói về Ngài, nó đã được ứng nghiệm. Lật qua trong Sách Lu-ca, chúng ta nói đó là...chúng ta thấy điều đó. Và Ngài là sự cuối cùng, Ngài là—Ngài cũng là sự sau cùng của lời tiên tri, về Ngài. Ngài làm trọn điều đó, lịch sử, những bài hát, mọi sự trong Cựu Ước, mà đã nói về Ngài, nó được ứng nghiệm ngay tại đó. Điều đó trở nên sự tối hậu. Điều đó trở nên cột trụ trói buộc về Lời của Đức Chúa Trời dành cho thời đại đó.

⁶⁵ Và những người thực sự được sinh lại của thời đại này, mà được đầy dẫy Đức Thánh Linh, là cột trụ trói buộc của Kinh Thánh này mà phải được ứng nghiệm trong những ngày sau rốt này. Họ là điều tối thượng. Đó là điều tối thượng của Đức Chúa Trời, bởi vì đó là Lời của Ngài; và Lời là Đấng Christ, cột trụ trói buộc. Không có cách nào để thoát khỏi nó. Điều gì đó nắm giữ anh em.

⁶⁶ Như tôi đã nói, nó khiến anh em làm những điều mà bình thường anh em sẽ không làm. Nó đã khiến cho Phao-lô làm những việc mà ông bình thường hẳn không làm. Nó đã khiến cho Mô-i-se làm các việc mà bình thường ông hẳn không làm. Nó khiến mọi người đàn ông và đàn bà làm những việc mà bình thường họ hẳn không làm. Nó là điều gì đó mà anh chị em là—được đặt trọng tâm vào. Nó là điều gì đó, Nó là chất ổn định của anh chị em. Nó giống như...

⁶⁷ Nó là mỏ neo của con tàu. Con tàu được buộc chặt vào mỏ neo, trong lúc giông tố. Và nếu Đấng Christ là Đấng Tuyệt Đối của anh em, anh em bị ràng buộc với Ngài. Trong thì hoạn nạn,

con thuyền, nếu anh em để nó lắc lư, nó sẽ va đập vào các—các—các—các tảng đá. Nhưng những gì họ làm, họ thả neo. Mỏ neo kéo lê cho tới khi nó va vào nền đá. Và con tàu bị buộc vào cái neo. Nó là sự tuyệt đối cho con tàu.

⁶⁸ Và một Cơ-đốc nhân tái sinh được gắn liền với Đấng Christ, và Kinh Thánh là cái neo. Đó là thứ mà chúng ta bị ràng buộc. Hãy để các tổ chức, để điều khác biệt, hãy để khoa học, hãy để các nhà giáo dục nói bất cứ điều gì họ muốn. Miễn là Lời đó nói điều đó và hứa với điều đó, chúng ta bị ràng buộc với Điều đó. Đó là điều gì đó sẽ không cho phép chúng ta di chuyển khỏi nó. Đúng thế. Một Cơ-đốc nhân được sinh ra thực sự, họ ở lại với Lời đó. Nếu Nó nói một việc nào đó để làm, và cách để làm điều đó, đó là cách chúng ta phải làm nó. Bất kể ai khác nói gì, Đó là những gì Đức Chúa Trời đã phán. Chúng ta bị ràng buộc với Điều đó, một đời sống lấy Đấng Christ làm trung tâm.

Đấng Christ, một lần nữa, giống như Sao Bắc cực.

⁶⁹ Anh em biết đấy, thế giới xoay chung quanh. Và những ngôi sao, thật ra, ngôi sao mà anh em thấy như sao hôm, cũng là sao mai. Thế giới cứ quay quanh nó. Nhưng nó di chuyển qua các ngôi sao đó, tất cả trừ sao bắc cực. Vậy thì anh em không thể đặt la bàn trên sao hôm và bất cứ nơi nào, vì sáng hôm sau, điều gì? Anh em thấy sao hôm ở phương tây, và sáng hôm sau anh em thấy ở phương đông. Đấy, anh em không thể làm điều đó. Nhưng anh em có thể đặt nó ở trên sao bắc cực, a-men, và giữ trung tâm cố định của nó. Anh em sẽ đi ra.

⁷⁰ Và đó là một đời sống lấy Đấng Christ làm trung tâm. Khi anh em lạc lối, Ngài là Sao Bắc Cực của anh em. Thế thì, nếu Ngài là Sao Bắc Cực, thì Đức Thánh Linh là la bàn của anh em, và la bàn sẽ chỉ hướng về Sao Bắc Cực. Nó sẽ không chỉ ra một tín điều hay một giáo phái. Nó sẽ không chỉ ra một cảm giác, hay bất cứ điều gì. Nó sẽ ổn định đối với Sao Bắc Cực. Ngài là Sao Bắc Cực của anh em. Khi anh em đi lạc, anh em có thể quay hướng về phía những giáo phái, và những việc như thế. Nhưng la bàn, Đức Thánh Linh, sẽ chỉ anh em thẳng đến với Lời, là Đấng Christ, và giữ anh em đứng vững. Trôi buộc với Điều đó.

71 Điều gì sẽ xảy ra nếu không có sao bắc cực, làm sao một người có thể tìm đường trên biển sương mù? Điều gì sẽ xảy ra nếu không có Đức Thánh Linh hướng dẫn anh em đến với Lời của Đức Chúa Trời, để bày tỏ Lời và chứng minh Lời ấy, chúng ta sẽ làm gì trong giờ này? Đức Thánh Linh chỉ hướng đến với Lời. “Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi, song nhờ mọi Lời.” Không phải phần của Lời; nhưng mọi Lời, tất cả của Nó. “Mọi Lời phán ra từ miệng Đức Chúa Trời,” đó là những gì một người sống bởi. Ngài là Sự Tuyệt Đối của anh em trong đời sống của anh em, Ngài cũng là Sao Bắc Cực của anh em.

72 Anh em biết đấy, chúng ta phải có điều gì đó, thứ khác, để giải quyết chấm dứt sự xung đột.

73 Anh em biết đấy, có lần mà khi cách cư xử trên bàn ăn dựa trên những gì một người đàn bà nói. Tôi tin tên bà ấy là Emily Post. Tôi có thể sai về điều đó. Tôi nghĩ điều đó là đúng, Emily Post. Tôi không quan tâm nếu Emily Post đã nói, “Cầm dao lên và ăn đậu—đậu bằng nó,” đó là cách xử sự. Tại sao? Bà là sự tuyệt đối về cách xử sự ở bàn ăn. Đúng thế. Nếu bà ấy nói, “Ăn chúng bằng tay,” anh em ăn chúng bằng tay. Tại sao? Đất nước này đã khiến bà ta là sự tuyệt đối, với cách xử sự ở bàn ăn. Vâng, thưa quý vị.

74 Có một thời khi nước Đức có một—một sự tuyệt đối, và đó là Hitler. Đó là một sự tuyệt đối. Tôi không quan tâm bất cứ ai khác đã nói gì, khi Hitler nói, “Làm điều đó,” các bạn làm nó. Các bạn sẽ tốt hơn. Ông ta là lời cuối cùng. Hitler đã vậy.

75 Có một thời khi Rô-ma có một sự tuyệt đối, và đó là Mussolini, nhà độc tài. Một người lái xe đến sớm hơn một phút cho ông, ông ta đã bắt người đó trong xe hơi và xốc người đó ra, nói, “Tôi không hề nói sớm một phút, tôi đã nói ở đây đúng giờ.” Một sự tuyệt đối! Bất cứ điều gì ông ta nói, họ phải làm. Nó đã phải được thực hiện. Ông ta nói ông sẽ làm cho cả thế giới quay bằng lời của ông. Nó quay bằng Lời của Đức Chúa Trời!

76 Có một thời khi Ai-cập có một sự tuyệt đối. Đó là Pha-ra-ôn. Tôi đã xuống Ai-cập một lần, chỉ để xem những nơi đó. Và anh em phải đào xuống hai mươi bộ để tìm thấy những ngai vàng

mà họ đã ngồi ở trên, hoàng đế của Rô-ma; khi tôi đã ở Rô-ma và ở Ai-cập.

⁷⁷ Đấy, hết thấy quay lại với bụi đất lịch sử, bởi vì nó là loại sự tuyệt đối sai trật. Đúng rồi. Nó sai. Nó đã thất bại. Đó là sự tuyệt đối do con người tạo ra. Và mọi sự tuyệt đối do con người làm nên và mọi thành tựu do con người làm nên phải tan thành bụi đất. Chúng phải đi vào bụi đất. Nó là loại sai, vì vậy nó thất bại.

⁷⁸ Cứ suy nghĩ về đất nước chúng ta. Khi chúng ta gặp rắc rối, nếu người nào đó làm điều gì đó, và họ cố kiện nó ở đây có lẽ là trong một—một phiên tòa nhỏ của thành phố, một tòa án cảnh sát nào đó, sau đó nó tiếp tục từ tòa án này đến tòa án khác, tiếp tục, và cuối cùng nó lên đến Tòa án Tối cao. Vậy thì, Tòa Án Tối Cao là cơ quan tuyệt đối của đất nước. Điều đó giải quyết vấn đề. Bây giờ, ở Canada, những người bạn của chúng ta từ Canada có thể chuyển quyền, từ Canada, đến Nữ hoàng. Nhưng ở Hoa Kỳ, đó là Tòa án Tối cao. Đó là sự tuyệt đối. Đôi khi chúng ta không thích quyết định của họ, nhưng dù sao đi nữa chúng ta phải nghe theo nó. Vâng, thưa quý vị. Chúng ta không đồng ý với điều đó, đôi khi chúng tôi không thích quyết định đó, nhưng đó là sự tuyệt đối của quốc gia này. Quốc gia gắn liền với nó. Nó là kết thúc của tất cả sự tranh cãi. Khi Tòa án Tối cao đó nói, “Anh có tội,” thì anh có tội. Chúng ta phải có điều đó; nếu không, chúng ta không có một quốc gia. Điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta không có bất cứ điều gì như thế? Chắc chắn. Có một tuyệt đối cho mọi sự.

⁷⁹ Có một tuyệt đối trong một môn chơi bóng. Đó là trọng tài chính. Đúng. Và nếu ông ấy nói, “Đó là một cú đánh trượt,” đó là những gì nó là. Đừng quan tâm đến những gì anh em nói, những gì tôi nghĩ, cách tôi nhìn thấy nó, cách anh em thấy nó. Đó là những gì ông ấy nói. Đó là một điều tuyệt đối. Nếu ông ấy nói, “Cú đánh trượt,” anh em phải đồng ý với điều đó, bởi vì đó là cách nó sẽ được ghi, “trượt.” Điều gì sẽ xảy ra nếu không có trọng tài, bây giờ ai sẽ đúng? Một người nói, “nó là cú đánh trượt,” người khác nói, “nó không phải cú đánh trượt; nó là quả banh, nó là một...” Ồ, anh em có những sự lộn xộn. Anh em sẽ không biết điều gì để làm.

⁸⁰ Phải có một nơi nào đó mà lời nói của ai đó là cuối cùng. Amen. Tôi cảm thấy thực sự tốt ngay bây giờ. Vinh hiển thay! Ha-lê-lu-gia! Phải có điều gì đó là chung cuộc. Tôi rất vui về điều đó. Ồ, bây giờ, có ai đó có thể nói, “Đó là tội lỗi,” hoặc, “Đó không phải là tội lỗi.” Tôi rất vui vì điều đó. Tôi vui mừng vì một sự tuyệt đối. Không tranh cãi, không cần tranh cãi. Trọng tài nói, “cú đánh trượt,” đó là những gì của nó; đánh dấu nó trong trí bạn, “nó là cú đánh trượt,” và tiếp tục. Khi Đức Chúa Trời phán điều gì, đó là cách nó xảy ra! Không cần tranh cãi về điều đó. Đó là những gì nó là. Ngài đã phán vậy. Đó là sự Tuyệt đối của Cơ-đốc nhân, đó là nếu người ấy là một Cơ-đốc nhân. Đức Chúa Trời phán, “Hãy làm điều đó cách *này*,” đó là cách nó phải được làm. Không tranh cãi, “Ồ,” nói, “nó là...” Không có gì về điều đó. Đức Chúa Trời đã phán vậy, thế là xong! Đó là sự Tuyệt đối với tín hữu thật. Vâng.

⁸¹ Điều gì sẽ xảy ra nếu không có điều gì đó như thế, chúng ta sẽ ở đâu? Giám Lý sẽ đúng, hay Báp-tít, Trưởng Lão, Lutheran, hoặc bất cứ cái gì sẽ đúng? Đấy, chúng ta có, đó là lý do mà anh em—anh em có sự hỗn loạn. Và đó là lý do. Họ quay bỏ sự tuyệt đối đó, đó là lý do họ đang đi lạc với những ngôi sao khác này.

⁸² Nhưng có một sự tuyệt đối. Phải có một sự tuyệt đối. Phải là sự tuyệt đối. Và có một sự tuyệt đối. Đó là Lời. Và những gì người khác nói, điều đó không quan trọng. Vâng, thưa quý vị.

⁸³ Bây giờ, nếu chúng ta không có trọng tài chính trong một trận bóng, mọi người sẽ giạt tóc lẫn nhau, và gây gỗ và đánh nhau. Hiếu không? Đó là lý do tại sao chúng ta cần một sự tuyệt đối trong Cơ-đốc giáo, hãy dừng việc giạt tóc này lại, và gây gỗ và đánh nhau. Hiếu không? Lời đã nói điều đó, và thế là xong. Đừng bớt Nó hoặc lấy ra khỏi Nó. Cứ để Nó cách Nó có.

⁸⁴ Anh em biết đấy, có một sự tuyệt đối với việc xe cộ giao thông, đó là đèn đỏ dừng lại, tín hiệu giao thông. Điều gì xảy ra nếu buổi sáng nào đó nó không hoạt động? Ô, chao ôi! Anh em có bao giờ lâm vào một trong các trường hợp đó không? Tôi đã từng. Không nghi ngờ gì, bất cứ tài xế nào cũng vậy. Điều gì sẽ xảy ra nếu đèn đỏ đó không hoạt động? Thế thì mọi người đang nhốn nháo. Họ lái xe lên đó, và một người nói, “Tôi đã ở đây trước tiên,” người

khác nói, “Để tôi nói cho anh biết, tôi phải đi làm!”Ồ, chao ôi! Những người đàn bà đứng đưa ví tiền, và đàn ông đánh nhau bằng những nắm đấm, và các bạn nói về sự hỗn loạn! Phải có một sự tuyệt đối, điều gì đó nói, “*Điều này đúng*,” và chính là thế. Khi đèn đỏ báo, “ngừng,” nó có nghĩa ngừng. Khi nó nói, “đi,” thì có nghĩa đi. Nếu không, anh em gặp rắc rối.

⁸⁵ Và đó là cách xảy ra trong đời sống Cơ-đốc nhân. Có một nơi ngừng lại, và có một nơi để đi. Lời Đức Chúa Trời là sự Tuyệt đối đó. Đó là Đấng Christ. Vâng, thưa quý vị. Nếu quý vị...

⁸⁶ Nếu những tín hiệu giao thông không được bật lên, thì chúng ta có sự kẹt xe. Và tôi nghĩ đó là những gì chúng ta có ở đó trong ngũ giác đài tôn giáo ngày nay; một sự ách tắc giao thông, của những người giả tin, những người không tin, và mọi thứ tắc nghẽn với nhau. Anh em chỉ có sự kẹt xe. Tại sao? Họ không có sự tuyệt đối. Một người nói, “Chà, chúng tôi là...Chúng tôi là sự tuyệt đối.” Người khác nói, “Chúng tôi là sự tuyệt đối.”

⁸⁷ Đức Chúa Trời là Sự Tuyệt Đối. Ngài phán, “Hãy để mọi sự tuyệt đối, nếu không phải là sự tuyệt đối của Ta, là lời nói dối. Sự tuyệt đối của Ta là Lẽ thật!” Vì vậy, có sự Tuyệt đối với Cơ-đốc giáo. Đó là sự chấm dứt tất cả mọi sự tranh cãi. Kinh Thánh đã nói vậy, điều đó làm cho Nó đúng. Vâng, thưa quý vị. Phải có sự tuyệt đối trong mọi sự.

⁸⁸ Một số giống như các giáo hội ngày nay, hầu hết các giáo hội có sự tuyệt đối của riêng họ. Mỗi người có sự tuyệt đối riêng của họ, điều gì đó giống như thời các quan xét, mọi người đã thực hiện cách họ suy nghĩ là đúng. Nhưng điều đó không đúng. Đây, đó là khi Lời Đức Chúa Trời và các tiên tri không tồn tại. Lời là Sự Tuyệt Đối. Họ có sự tuyệt đối riêng của họ. Mỗi người nói họ là Lẽ thật và đường đi, “Chúng ta là Lẽ thật và đường đi.”

⁸⁹ Nhưng Chúa Jêsus phán Ngài là Lẽ thật và Đường đi, “Lẽ thật, Đường đi, và Sự Sáng.” Đúng thế không? Thế đấy, thế thì, Ngài là Lời, vì thế có Sự Tuyệt đối. Và những sự tuyệt đối giáo phái, không có gì liên quan với điều đó; nó sai, hãy để mặc nó.

⁹⁰ Vậy thì, người làm đúng theo cách nhìn riêng của họ, nhưng Đức Chúa Trời có một đường lối cho người đó làm điều ấy. Đây,

khi Đức Chúa Trời và Lời Ngài và các tiên tri Ngài đang bị bỏ qua, mỗi người đã làm đúng như người ấy muốn làm.

⁹¹ Và đó là những gì đã xảy ra trong ngày nay, mỗi người nói, “Tôi—tôi thuộc về *điều này*.” Anh có phải là Cơ-đốc nhân không? “Tôi là người Trưởng Lão.” Anh có phải là Cơ-đốc nhân? Tôi hỏi các bạn. Một cô gái nói, “Tôi nói cho anh hiểu, tôi đốt một ngọn nến mỗi đêm.” Một người đàn ông khác nói, trong hàng cầu nguyện, tôi hỏi anh ta có phải là một Cơ đốc nhân không, nói, “Tôi là một người Mỹ. Sao anh dám!” Giống như điều đó có gì liên quan đến Nó. Hãy xem, họ bị trói buộc với một quốc gia. Người khác bị gắn liền với một tổ chức, những giáo điều.

⁹² Nhưng một *Cơ-đốc nhân* có nghĩa là “giống như Đấng Christ.” Và cách duy nhất anh em có thể được giống như Đấng Christ là vì Đấng Christ là Lời ở trong anh em. Đó là sự tối hậu. Vâng. Tôi đã thấy điều này trước khi tôi được cải đạo và tôi rất vui vì Chúa đã nắm giữ tôi trước khi hội thánh làm vậy. Vì vậy tôi đã biết khi tôi...

⁹³ Một mục sư Báp-tít ưu tú, Anh Naylor, anh ấy ở trong Miền Vinh hiển ngày hôm nay, anh ấy đã đến, anh ấy đã trò chuyện với tôi. Và, ồ, có nhiều người đã trò chuyện với tôi khi tôi—tôi đang cố tìm thấy Đức Chúa Trời. Thầy giảng Cơ Đốc Phục Lâm đã muốn tôi gia nhập với họ, và đại loại như vậy. Nhưng tôi thấy rằng nếu tôi sẽ là một Cơ-đốc nhân, tôi—tôi không thể nói, “Bây giờ tôi là một tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm.” Vậy thì, điều đó ổn thôi. “Tôi là một tín đồ Báp-tít.” Điều đó ổn thôi, đấy, nhưng tôi chắc chắn phải có điều gì nhiều hơn thế một chút. Tôi—tôi không thể tin cậy, bởi vì mỗi một người đang dao động.

⁹⁴ Tôi đã nghĩ, “Có ai đó ở đâu đó, anh em phải có điều gì đó đúng, ở đâu đó.”

⁹⁵ Vì thế tôi cần một sự tuyệt đối, vì vậy tôi lấy một sự tuyệt đối, Lời Đức Chúa Trời. Vậy tôi đọc trong Lời mà Ngài là Lời, Thánh Giảng 1. “Và trên sự tuyệt đối này, Ta sẽ xây Hội thánh Ta.” Ừm-m. Đúng thế. Vì vậy tôi nhận Ngài ở Lời Ngài. Khải huyền 22:19 nói, “Hễ ai lấy một Lời ra khỏi Đây, hay thêm một lời vào Nó.” Đó là sự tuyệt đối. Đó là sự kết thúc của mọi tranh cãi. *Đây* là sự tuyệt đối. “Bất cứ ai bớt bất cứ điều gì khỏi Nó, hoặc thêm bất cứ

điều gì vào Nó,” Đức Chúa Trời phán, “Ta sẽ cất lấy phần họ ra khỏi Sách Sự Sống,” vì thế Đó phải là sự tuyệt đối. Và Chúa Jêsus đã phán rằng, “Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi, song nhờ mọi Lời.” Thế thì tôi biết “mọi Lời” này phải có. Nói, “Giềng mới thêm giềng mới, và hàng thêm hàng.” Đó là cách Nó phải đến, đúng như Nó đã được chép.

96 Rồi Ngài phán, “Nếu các người ở trong Ta,” Ngài là Lời, “Lời Ta ở trong các người, các người có thể cầu xin những gì các người muốn.” Tôi biết thế thì nếu Cơ-đốc giáo là Lời của Đức Chúa Trời, và Ngài là Lời, và bởi sự tin nhận Lời, Lời đã sống qua Ngài, thì tôi biết, “Nếu các người cứ ở trong Ta, và Lời Ta ở trong các người, hãy cầu xin điều các người muốn,” và nếu anh em ở trong Lời và là một phần của Lời, anh em sẽ chỉ cầu xin những gì Lời bảo anh em cầu xin. Biết ngày anh em đang sống, thế thì, và cầu xin theo đó.

97 Vì thế nên, trở lại với chủ đề, làm...Nói chuyện bây giờ cách cá nhân điều này, nhưng tôi bị trói buộc. Tôi bị trói buộc với Chúa Jêsus Christ, với Ngài, bởi Lời Ngài. Ngài là Sự Tuyệt Đối của tôi.

98 Tôi thấy rằng tất cả những giáo phái và những thứ này đều có sự tuyệt đối họ. Mỗi người, mỗi người, họ có sự tuyệt đối của riêng mình.

99 Công giáo, khi giáo hoàng đó nói điều gì đó, chính là điều đó. Đó là sự tuyệt đối của giáo hội Công giáo. Tôi không quan tâm những gì thầy tế lễ nói, những gì giáo hoàng nói, những gì hồng y giáo chủ nói; khi giáo hoàng nói điều đó, thì phải là điều đó. Đó là sự tuyệt đối. Điều đó chính xác.

100 Trong giáo hội Giám Lý và nhiều người của những giáo phái Tin Lành, những gì giám mục nói, đó là sự tuyệt đối. Đó là tất cả. Tín điều nói gì, đó là điều tuyệt đối.

101 Trong những người Ngũ Tuần, đó là những gì người giám sát chung nói, cho dù anh em có thể có người này cho một buổi nhóm phục hưng, hay không. Đó là sự tuyệt đối. Anh em không đồng ý lời người ấy, anh em bị đá ra khỏi tổ chức. Đây, Lời không được coi như là tất cả. Hiếu không? Anh em có những sự tuyệt đối này, mỗi người có sự tuyệt đối riêng của mình.

¹⁰² Nhưng, anh em biết, tôi không nói điều này cách báng bổ. Tôi nói nó vì lẽ thật. Tôi cảm thấy thích cách mà Phao-lô đã làm, khi người nói, trong Công vụ 20:24, “Không điều nào trong những điều này lay chuyển tôi.” “Tôi quyết định không biết gì giữa anh em; ngoài Chúa Jêsus Christ, và Ngài đã bị đóng đinh trên thập tự giá.” Tôi không phiền về những sự tuyệt đối này, cho dù giáo hoàng, giám mục, hay người giám sát chung, hay người cố vấn, hoặc một hệ thống, hay bất kể nó là gì, không người nào trong những người này lay chuyển tôi. Tôi không quan tâm nếu họ nói, “Ồ, chúng tôi—chúng tôi sẽ không hợp...” Điều đó không có chút gì khác biệt. Tôi quyết định không biết gì ngoài Chúa Jêsus Christ, Lời Ngài được bày tỏ giữa chúng ta. Tôi bị trói buộc với Điều đó. Đó là cái neo của tôi. Tôi đã neo vào Đó.

¹⁰³ “Từ khi tôi...” Phao-lô nói, “Từ khi tôi gặp Ngài, trên đường, tôi đã quay lại. Tôi đã...Ngài làm tôi không do dự.”

¹⁰⁴ Chà, thật Ngài đã sửa trị tôi! Thật là một sự sửa sai mà Ngài phải làm đối với tôi. Nhưng từ khi Ngài sửa trị tôi, tôi đã bị trói buộc với Nó. Tôi đã thấy Lời là Lẽ thật, mọi thứ trái ngược với Lời là sai.

¹⁰⁵ Anh em biết gì không? Ngài đã có một mục đích trong việc cứu tôi. Ngài đã có một mục đích trong việc cứu anh em. Và tôi đã được xác định, bởi ý Ngài, để làm ý Ngài. Lý do Ngài đã làm điều đó, tôi không biết tại sao Ngài làm nó.

¹⁰⁶ “Không thêm vào Nó hay bớt Nó!” Như tôi nói, Khải huyền 22:19 đã nói không làm điều đó. Nếu Ngài là Đấng Tuyệt Đối của chúng ta, thì không thể khác được. Không có cách nào khác cho nó. Ngài phải là Đấng Tuyệt Đối, Lời cuối cùng.

¹⁰⁷ Anh em biết đấy, có hàng triệu tội lỗi khi tôi được cứu. Ngài đã có mục đích trong việc cứu tôi. Tôi là người lập dị giữa các anh em, nhiều lúc; tin vào sự định trước, dòng giống của con rắn, phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ, và tất cả những thứ khác dường như là...và các khả tượng, và quyền năng của Đấng Christ đã trở lại, và lên án các tổ chức và các sự việc. Tôi là một kẻ lập dị, nhưng Ngài có lý do để cứu tôi, một mục đích để làm điều đó. Ngài đã cứu tôi khi có hàng triệu người khác trong tội lỗi, nhưng Ngài đã cứu tôi vì một lý do nào đó. Có người có học

thức, có người thông minh, có những nhà thần học, có các giám mục và các tiến sĩ, và vân vân, trên cánh đồng truyền giáo, khi Ngài cứu tôi, nhưng Ngài đã cứu tôi vì một lý do nào đó.

¹⁰⁸ Và tôi thấy Lời là Sự Tuyệt Đối, và tôi gắn bó với Nó, và xác định rằng tôi sẽ không biết gì khác ngoài Chúa Jêsus Christ, và Ngài đã bị đóng đinh trên thập tự giá. Ngài đã có lý do cho điều đó, và tôi quyết tâm để giữ lý do đó. Cho dù bất cứ ai khác nói điều gì, tôi không có sự thông công với họ hay làm mất uy tín họ, nhưng tôi biết tôi bị trói buộc với điều gì. Ngài muốn tôi giống như thế này. Ngài đã làm tôi như thế này. Tôi được làm giống như thế vì một mục đích. Tôi phải được tạo dựng về mọi phẩm chất này, và vân vân, và tất cả những cái vô tích sự này, vì vậy Ngài có thể đào nó ra khỏi tôi, đặt Điều gì đó vào đó; đó là Lời của Ngài. Và tôi xác định rằng tôi sẽ không biết gì khác ngoài Đấng Christ.

¹⁰⁹ Sự chết của Đấng Christ là một sự tuyệt đối. Nó là sự tuyệt đối. Nó là sự chấm dứt của mọi sự sợ hãi với họ mà đã sợ hãi sự chết. Thế thì, sự chết là một sự tuyệt đối vậy.

¹¹⁰ Người ta sợ sự chết. Ngay cả Gióp cũng sợ chết. Nhưng khi ông thấy khả tượng! Ông biết mọi thứ đã biến mất; gia đình ông, con—con cái ông. Ngay cả vợ ông cũng quay lại chống nghịch ông, bởi vì mùi hôi thối của—của mụn nhọt của—của ông; ông ngồi ngoài nhà ông, trên đồng tro, gãi ung nhọt của—của ông. Và ngay cả vợ ông đã nói, “Sao ông không nguyên rửa Đức Chúa Trời, và chết đi?”

Ông đáp, “Bà nói giống như một người đàn bà ngu muội.” Hiếu không?

¹¹¹ Thế rồi khi Ê-li-hu nói chuyện với ông...Một số trong những ngày này, tôi muốn lộ ra tên đó cho anh em, Ê-li-hu, và tỏ cho anh em biết đó là Đấng Christ.

¹¹² Khi ông ở trong tình trạng này, và mọi sự đã chống lại ông, thì ông thấy khả tượng của Đấng Công Bình. Ông muốn tìm thấy một Người Mà có thể đứng mũi chịu sào cho ông; đặt tay Ngài trên một người tội lỗi và một Đức Chúa Trời Thánh khiết, và đứng trong đường lối. Và Đức Chúa Trời đã để ông thấy Nó, bốn

ngàn năm trước. Đó là sự tuyệt đối của ông. Ông đứng dậy và giữ mình. Ha-lê-lu-gia!

113 Khi một người sợ chết, đứng dậy và giữ mình, nhìn vào Lời và thấy khải tượng của Đức Chúa Trời là gì.

114 Ông đã thấy khải tượng đó, ông nói, “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống, và vào ngày sau rốt Ngài sẽ đứng trên đất. Và tôi đang tự trói mình vào điều đó! Dầu những con sâu da hủy diệt thân thể này, tuy nhiên trong xác thịt tôi sẽ thấy Đức Chúa Trời: Đấng chính mắt tôi sẽ thấy. Tôi đã bị trói buộc với điều đó,” ông nói. Ông đã thấy nó. Đó là lời hứa của Đức Chúa Trời.

115 Ông nhìn qua luật của thiên nhiên. Như tôi đã nói với anh em về tính liên tục của luật thiên nhiên, tính liên tục của Lời, sự liên tục của hành động của Đức Chúa Trời, mọi sự là sự liên tục. Ông đã cầu xin, trong Gióp 14. Ông nói, “Vì cây cối dầu chết, vẫn còn trông cậy; bông hoa, nếu nó chết vẫn còn trông cậy; và vân vân. Nhưng,” nói, “loài người nằm xuống, và tắt hơi, thì đã đi đâu. Các con trai người đến tôn vinh người, người không nhận biết điều đó. Ồ,” rồi ông nói, “chớ gì Chúa giấu tôi trong mồ mả, che khuất tôi và giữ tôi trong nơi bí mật, cho đến khi cơn giận Chúa đã nguôi!” Ông đã sợ sự chết.

116 Nhưng khi ông đã thấy trước, là một tiên tri, thấy sự sống lại của Chúa Jêsus Christ, ông la lớn lên, “Đấng Cứu Chuộc tôi vẫn sống!” Hãy xem, ông đã gọi Ngài là, “Đấng Cứu Chuộc.” Hãy xem. “Tôi biết Đấng Cứu Chuộc tôi sống, và ở ngày sau rốt Ngài sẽ đứng trên đất; dầu sau khi những con sâu da phá hủy thân thể này, tuy nhiên trong xác thịt tôi sẽ thấy Đức Chúa Trời.” Đức Chúa Trời và Đấng Cứu Chuộc là một, Đức Chúa Trời và con người đã làm một. “Tôi sẽ thấy Đức Chúa Trời; Đấng mà chính tôi sẽ thấy, mắt tôi sẽ nhìn thấy, chớ chẳng phải kẻ khác.” A-men.

117 Không người nào khác ngoài Đấng Cứu Chuộc đó, Đức Chúa Trời, đó là Đấng mắt tôi sẽ thấy. Ngài là Sự Tuyệt Đối. Ngài là Sự Tuyệt Đối. Ngài lấy đi mọi sự sợ hãi ra khỏi sự chết. Ngài lấy đi mọi sự sợ hãi.

118 Trong Hê-bơ-rơ, chương thứ 2, câu thứ 14 và 15, hãy xem. Ngài lấy hình thức con người, để chết giống như con người, cho

tất cả. Ngài lấy hình thức con người. Đấng Cứu Chuộc này đến và trở nên con người, để Ngài có thể chết, một Người, cho tất cả con người. Ô, Ngài đã làm điều đó như thế nào? Đức Chúa Trời đã trở nên một người vì điều gì? Để chết thay cho hình phạt của con người.

¹¹⁹ Nhưng, vào buổi sáng Phục sinh, Ngài đã đến với những chìa khóa của sự chết, âm phủ, và mồ mả. A-men. Đức Chúa Trời, Đấng có thể chết trên thập tự giá, và mồ mả không thể nắm giữ Ngài; không có gì, âm phủ không thể nắm giữ Ngài. Không gì có thể nắm giữ Ngài. Ngài sống lại. Ngài có các chìa khóa. Ngài sống lại, Đấng Chinh Phục, bởi vì Ngài đã chinh phục cả sự chết, âm phủ, mồ mả. Khi Ngài còn ở trên đất, Ngài đã chinh phục bệnh tật. Ngài đã chinh phục mọi thứ. Ngài đã chinh phục những điều mê tín. Ngài đã chinh phục tất cả mọi thứ cần được chinh phục. Và bước ra khỏi sự chết, âm phủ, và mồ mả, các chìa khóa rung leng keng bên hông Ngài; và thăng lên trên Cao, và ban các ân tứ cho con người, và trở lại vào Ngày lễ Ngũ Tuần và trao chúng cho Phi-e-rơ, cho Hội thánh. A-men. Ngài là Sự Tuyệt Đối của chúng ta. Mọi sợ hãi sự chết...Bởi vì Ngài sống, chúng ta cũng sống.

¹²⁰ Rô-ma 8:1, “Vậy chúng ta đã được xưng công bình bởi đức tin, thì chúng ta được bình an với Đức Chúa Trời qua Đức Chúa Jê-sus Christ chúng ta.” Chúng ta thấy, tôi tin đó là Rô-ma 5, chúng ta tìm thấy. Và—và Ngài là sự xưng công bình của chúng ta. Đức Chúa Trời đã khiến Ngài sống lại vào ngày thứ ba, để xưng công bình đức tin của chúng ta, để chúng ta tin điều đó. Và Ngài đã làm cho Ngài sống lại, để xưng công bình cho đức tin của chúng ta. Ngài đã làm gì lúc đó? Ngài sai Ngài trở lại, Đấng Xưng Công Bình, bởi vì đức tin chúng ta tin điều đó. Đức Thánh Linh, Đấng Christ, đến trong nó, vì sự xưng công bình của chúng ta, bởi vì chúng ta đã sống lại từ sự chết đến với Sự Sống. Và bây giờ chúng ta là con trai và con gái của Đức Chúa Trời, đang ngồi trên Thiên đàng trong Chúa Cứu Thế Jê-sus, đã xưng công bình cho chúng ta bởi sự sống lại của Ngài.

¹²¹ Điều đó ban cho chúng ta sự xưng công bình, để biết, với sự—với của cảm về sự cứu chuộc chúng ta trong chúng ta bây giờ, chính Sự Sống của Đấng Christ cảm động trong chúng ta. Và

rồi cách nào chúng ta có thể chối bỏ Lời? Mà, Ngài là Lời ban cho chúng ta...sự đảm bảo này. Đức Thánh Linh ở đó. Đó là gì? Đó vẫn là Sao Bắc Cực đó, Đấng Christ là Sao Bắc Cực đó. Và Đức Thánh Linh chính là sự công chính đó đã chỉ đường cho người tin đi thẳng tới Sao Bắc Cực đó. Đúng.

¹²² Đức Thánh Linh sẽ luôn chỉ đường đến với Lời. Nếu Điều đó chỉ vào một tín điều hoặc giáo phái, thì đó không phải là Đức Thánh Linh. Ngài không thể làm điều đó, chỉ ra cách xa Lời Ngài, khi mà Ngài đã chết để xác nhận Lời đó và làm cho Lời xác thực. A-men. Ngài đã chết để Ngài có thể đến, chính Ngài, vào trong Lời đó. Ngài là Sự Sống làm cho sống lại mà làm cho Lời đó sống lại. Đó là mục đích chết của Ngài, để Ngài vẫn có thể chiếu chính Ngài qua Hội thánh của Ngài, và làm cho mọi Lời, qua mọi thời đại, hành động chính xác theo cách Nó được cho để hành động.

¹²³ Ngài là động lực học của cơ học. Cơ học của Hội thánh, nó là gì? Các sứ đồ, các tiên tri, giáo sư, vân vân. Và Ngài là động lực để làm điều đó. Và nó được hoạt động bởi một động cơ nào đó được gọi như...Ngài, Ngài là Lửa mà làm cháy khí đốt. Ngài là Lửa mà ở trong buồng đốt, mà khi khí đốt—khí đốt, là—là Lời, được tuôn đổ trên buồng đốt, Ngài là Đấng đốt lửa. Ngài là Đấng xác định nó. Ngài là quyền năng của sự sống lại. Ngài là Đức Chúa Trời. Ngài, Ngài là Lửa, đó chính là Ngài.

¹²⁴ “Không cần bàn cãi,” Ti-mô-thê thứ Nhất 3:16 nói, “sự màu nhiệm của sự tin kính là lớn lắm; vì Đức Chúa Trời đã được tỏ ra trong xác thịt, đã được các thiên sứ trông thấy, được cất lên trong sự Vinh hiển.” Ngài là Đức Chúa Trời, đến để thế chỗ tội nhân. Vâng, thưa quý vị. Và khi Ngài, Đức Chúa Trời, khiến Ngài sống lại—vào ngày thứ ba, là để xưng công bình cho chúng ta. Cho nên, được tôn cao ở bên tay phải của Đấng Chủ Tể trên Cao, Ngài là Đấng Trung Bảo, cầu thay cho...cho sự yếu đuối của chúng ta, khi chúng ta xưng nhận điều đó với Ngài, và chết đi chính bản thân chúng ta; đặt Lời Ngài trở lại trong chúng ta, lời hứa. Và đức tin của chúng ta làm cho Lời đó sống, bởi vì Đấng Christ ở trong chúng ta, đấng làm sống lại với Lời.

¹²⁵ Thật tôi mong ước hội thánh có thể thấy điều đó, tất cả những tranh cãi và xung đột sẽ chấm dứt! Đó sẽ là Tòa án Tối cao. Đó là

Sao Bắc Cực. Ha-lê-lu-gia! Đó là sự chấm dứt mọi xung đột. Đó là chấm dứt mọi nan đề. Điều đó là sự chấm dứt của mọi sự. “Đức Chúa Trời phán vậy,” đó là Sự Tuyệt đối. Hãy tự trói buộc anh em vào Nó. Phao-lô nói, “Việc bây giờ, việc hầu đến, sự chết, bệnh tật, trần truồng, nguy hiểm, chẳng việc nào có thể phân rẽ chúng ta khỏi Điều đó.” Chúng ta bị trói buộc với Sự Tuyệt Đối. Nói, “Vì tôi sống là—là Đấng Christ, và chết là ích lợi.” Chẳng có điều gì khác nắm giữ ngoài Điều đó. Điều đó là Sự Tuyệt đối.

¹²⁶ Ngài là Sự Tuyệt Đối của chúng ta bởi vì chúng ta có sự đảm bảo về sự sống lại, bởi vì Ngài sống lại trong chúng ta. Làm sao chúng ta biết? Ngài sống. Ngài làm chính xác ở đây những gì Ngài đã làm khi Ngài còn ở trên đất này. Ngài chính là Trụ Lửa đó, chúng ta có bức hình ở đó. Ngài là đấng không hề thay đổi trong Hội thánh. Ngài ở đây ngày hôm nay, và trong thân thể này Ngài thực hiện và hành động chính xác như Ngài đã làm lúc đó.

¹²⁷ Nếu sự sống của một quả dưa hấu được đưa vào trong trái bí, nó sẽ không bao giờ sanh ra trái bí khác; nó không thể, vì nó sẽ là dưa hấu, vì sự sống bên trong nó là dưa hấu. “Và nếu của Ta... Các người cứ ở trong Ta và Lời Ta ở trong các người, các người hãy cầu xin điều mình muốn!” Anh em sẽ có dưa hấu. A-men. Sự Tuyệt đối, tôi biết đó là Lẽ thật. Tôi đã trói buộc linh hồn tôi vào đó, và tôi biết đó là Lẽ thật. Lời của Đức Chúa Trời, Ngài là Sự Tuyệt đối của chúng ta.

¹²⁸ Tê-sa-lô-ni-ca Nhì, chương thứ 2, chúng ta đọc điều đó. “Chúng ta sẽ được cất lên với những người thân yêu của chúng ta, để gặp Ngài trên không trung.” Ô, thật lòng chúng ta rung động với mọi Lời trong Sách Ngài, “A-men.” Đức Chúa Trời đã phán, “Chúng ta sẽ được cất lên trên không trung, để gặp những người thân yêu của chúng ta.” “A-men,” nói Lời lắng xuống trong lòng chúng ta, vì Lời thì ở trong đó.

¹²⁹ “Tôi đã giấu Lời Chúa trong lòng tôi, lạy Chúa, để tôi không phạm tội cùng Chúa. Tôi đã buộc chúng trên những ngón tay tôi, trên cột giường tôi. Ngài luôn luôn ở trước tôi. Tôi sẽ không bị dời chuyển.”

¹³⁰ “Vâng, dù khi tôi đi trong trùng bóng chết, tôi sẽ chẳng sợ tai họa nào, vì Ngài là Sự Tuyệt Đối của tôi. Tôi sẽ đi qua đó, và

Ngài sẽ kéo tôi ra. Tôi đi vào vùng nước sâu của thuyền tôi, Ngài sẽ... Ngài là cái neo của tôi. A-men. Ngài ở đằng sau bức màn ở đó. Ngài là Đấng sẽ điều hướng tôi trong bão tố. Ngài là Đấng sẽ ở Đó, cái neo của tôi trong miền Vinh hiển, khi tôi đi xuống đến bóng tối của thung lũng, bóng tối của sự chết.” Khi tôi xuống sông Giô-đanh, khi tôi phải băng qua, Ngài là Sự Tuyệt Đối của tôi. Tôi đã bị trói buộc với Đấng sống lại ở phía bên kia, Ngài sẽ kéo tôi qua dòng nước sâu. “Tôi sẽ chẳng sợ tai họa nào, vì Chúa ở cùng tôi.” A-men. Hãy để bão tố gào thét, sự sống, cái chết, bất kể nó là gì; không có gì sẽ phân rẽ. Tôi được trói buộc với Cột Trụ đó.

¹³¹ Cột Trụ đó nắm giữ. Nó nắm giữ bên trong bức màn. Nó đã neo chặt. Nó neo vào Đức Chúa Trời nơi xa kia. Nó neo vào lòng tôi. Đức Thánh Linh là điều khuấy động tôi với lời hứa đó: “TA LÀ!” Không phải, “Ta sẽ là,” “Ta đã là,” “Ta ngày nào đó sẽ là.” “Ta là Sự sống lại và Sự Sống,” Đức Chúa Trời phán. “Kẻ nào tin Ta, thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi. Và hễ ai sống và tin Ta, sẽ không bao giờ chết.”

¹³² Hãy để sự chết làm bất cứ điều gì nó muốn, nó sẽ không bao giờ quấy rầy tôi, bởi vì tôi chắc chắn, tôi chắc chắn rằng ngay cả khi bệnh tật có thể giết chết tôi, hoặc một viên đạn từ khẩu súng, ngày nào đó, có thể lấy mạng tôi, tôi không biết nó sẽ là gì, điều đó có gì quan trọng với tôi? “Vì tôi sống là Đấng Christ, và chết là điều ích lợi.”Ồ, chào ôi! Bởi vì, tôi xác định tôi biết Ngài đang ngự nơi xa kia bên kia sông của sự chết, nơi mà một ngày nào đó Ngài sẽ kéo tôi vào sự Hiện diện của Ngài. Được xưng công bình bởi sự xưng công bình của Ngài, mà tôi đã tin nhận sự chết của Ngài trên thập tự giá, Đức Chúa Trời đã trở nên xác thịt giữa chúng ta; vẫn là xác thịt trong chúng ta, vẫn là Thánh Linh trong xác thịt chúng ta. A-men.

¹³³ Ngài là Sự Tuyệt Đối của tôi. Ngài là tất cả của tôi. Bất cứ điều gì bên ngoài điều đó, không có gì trong tay tôi mang. Tôi không biết gì khác ngoài Đấng Christ, và Ngài đã bị đóng đinh trên thập tự giá; không muốn nghe điều gì khác ngoài Đấng Christ, và Ngài đã bị đóng đinh. Lòng tôi nói “a-men” với mọi lời hứa của Ngài. Đó là lý do tôi biết Thánh Linh Ngài là chiếc la bàn, Nó hướng dẫn tôi đến với Lời.

¹³⁴ Không bao giờ có một trong những khái tượng đã nói điều gì với tôi ngoài những gì đúng trong Lời. Ồ, đó là nơi tôi có được sự bảo đảm của tôi, thừa anh em. Đêm đó khi Ngài phán bảo tôi về điều đó, tôi đã nhìn xem những khái tượng đó. Và tôi sẽ yêu cầu anh em tập trung chú ý, khái tượng đã từng nói điều gì trái ngược với Lời không? Không hề có một lần nó đã từng sai. Tại sao? Đó là Đức Chúa Trời. Đó là trụ cột của tôi.

¹³⁵ Và tôi biết, một buổi sáng nọ, trong một khái tượng, tôi đã thấy những người thân yêu của tôi bên kia sông nơi xa ấy. Nó ở đó. Tôi bị trói buộc vì Miền Đất hứa đó. Tôi phải gặp ở đó ngày nào đấy. Vâng, thật vậy.

¹³⁶ Ngài là Sự Tuyệt Đối của tôi. Ngài là Mặt Trời của tôi. Ngài là Sự Sống của tôi. Ngài là cột trụ trói buộc của tôi, Sao Bắc Cực của tôi. Ngài là tất cả mà tôi từng có thể nghĩ là, Ngài là điều đó với tôi. Ngài là Sự Sống của tôi.

¹³⁷ Những giáo phái, đối với tôi...Không làm tổn thương tình cảm của anh em; tôi không muốn làm điều đó. Nhưng Lời giống như gươm hai lưỡi, Nó không thể đẩy mà không cắt, hãy xem, đặc biệt là khi Nó đang cắt trong bóng tối. Để ý, những giáo phái giống như những ngôi sao khác, chúng di chuyển với sự quay quanh của thế giới. Đúng thế. Mọi cách thể gian hành động, họ để phụ nữ cắt tóc, mặc quần đùi, và mọi thứ khác, nó thật sự di chuyển với Hollywood và mọi thứ khác. Nhưng, ồ, thừa anh em, *Điều đó* vẫn còn là Lẽ thật, Lời không thể dời chuyển đó của Đức Chúa Trời hằng sống vẫn là Lẽ thật! Đó là Sự Tuyệt đối của tôi. Những gì Nó nói là Lẽ thật. Hãy để giáo phái dời chuyển bất cứ nơi nào họ muốn. Họ muốn làm mất uy tín Danh của Chúa Jêsus Christ, với một tước hiệu, điều đó tùy họ. Nhưng, với tôi, “Không có Danh nào khác dưới Trời được ban cho giữa loài người, để nhờ đó anh em phải được cứu.” Đối với tôi, đó là Lời nền tảng, đó là nơi hòn đá góc. Tôi không muốn dời chuyển với giáo phái nào.

¹³⁸ Tôi đã có La Bàn của tôi ở đây trong tôi, Đức Thánh Linh, hướng tôi thẳng đến Đấng Tuyệt Đối. “Vì cả trời và đất sẽ qua đi, nhưng Lời Ta sẽ không bao giờ qua đi.” Và tôi đã giấu Nó trong lòng, và Đức Thánh Linh đã chỉ cho tôi đến thẳng với Nó. Tôi quyết tâm không biết điều gì khác. Đó là Sự Tuyệt đối của tôi.

Cứ để nó giống như thế. Đó là đường lối tôi muốn nó. Ồ, chào ôi! Bây giờ, thưa anh, chị em, hãy làm Sự Tuyệt đối của anh chị em ở trong Ngài. Vâng, thưa quý vị.

139 Trong thì hoạn nạn tôi đã gặp ở đây cách đây không lâu, mất vợ, con cái, mọi thứ. Người nào đó đã nói với tôi, nói, “Anh đã giữ niềm tin của mình không?”

140 Tôi nói, “Không, Nó giữ tôi.” Hiểu không? Đấy, tôi có một Sự Tuyệt đối, biết rằng ngày nào đó tôi sẽ gặp lại họ. A-men. Tôi đã không thể làm được nếu tôi không có sự Tuyệt đối đó. Nó đã tạo nên sự khác biệt trong tôi, nơi tôi bị ràng buộc, bởi vì tôi biết rằng tôi sẽ gặp lại họ.

141 Bây giờ, bởi ân điển, tôi bị trói buộc với Ngài là Đấng đã phán, “TA HẰNG HỮU,” không phải, “Ta đã là.” “TA HẰNG HỮU,” vào bất cứ lúc nào, luôn luôn hiện hữu, toàn-, toàn tri, toàn-, toàn năng, vô hạn, rằng Ngài không phải “Ta đã là.” “TA HẰNG HỮU,” Ngài vẫn là sự sống lại. Ngài vẫn là Sao Bắc Cực. Ngài vẫn là mọi thứ, với tôi.

142 Môi-se đã có một sự tuyệt đối. Khi ông gặp bụi gai đang cháy đó, đó là sự tuyệt đối với ông. Khi Giô-suê—khi Giô-suê...

143 Ồ, anh em biết, đôi khi anh em nhận lấy một sự tuyệt đối, một sự tuyệt đối sẽ dẫn đưa anh em đến một sự nghịch lý. Đúng thế. Vâng. Một sự nghịch lý là điều gì đó có thật, nhưng không thể được giải thích. Nó là một sự nghịch lý.

144 Khi Giô-suê đứng đó, và thấy mình có nhu cầu! Đức Chúa Trời đã ủy thác ông đi qua đó và chiếm lấy xứ đó, đuổi hết dân xứ đó, và—và đưa dân Y-sơ-ra-ên vào xứ đó. Và một ngày kia, các đạo quân đi theo tuyến đường, và ra khỏi đất nước. Và—và điều trước tiên anh em biết, ông đã biết ông phải đánh họ, cho đến chừng nào ông làm cho họ tan tác. Vì vậy, khi làm thế, mặt trời sắp lặn. Và Giô-suê bị trói buộc với Sự Tuyệt đối, Lời của Đức Chúa Trời, Đấng Tạo Hóa. Ông bị trói buộc với công việc ông phải làm. A-men.

145 Đôi khi không vui thú phải làm điều đó; anh em phải bị tổn thương tình cảm, cắt đứt và chặt. Nhưng đó là một sự tuyệt đối.

¹⁴⁶ Ông có nhu cầu. Ông nói, “Hỡi mặt trời, hãy đứng im, nơi xa đó! Hỡi mặt trăng, người hãy ở ngay tại đó!” Và, trong hai mươi bốn giờ, nó đã đứng im. Ồ, nói về sự nghịch lý! Nhưng ông đã bị trói buộc với sự tuyệt đối, với sứ mệnh. Vâng, quả thật vậy, Đức Chúa Trời đã ủy thác cho ông.

Giảng tin chắc ông sẽ thấy Bồ câu khi Nó đến trên Ngai.

¹⁴⁷ Khi tôi thấy Trụ Lửa, giống như Phao-lô trên đường xuống thành Đa-mách, tôi biết đó Sự Tuyệt đối của Đức Chúa Trời, đang đến một sự phục hưng sẽ lan tràn các xứ. Tôi biết Nó sẽ dọn đường cho lần Đến thứ hai của Chúa Jêsus Christ, và tôi tin điều đó cho đến hôm nay. Nó là Sự Tuyệt đối của tôi, dù nó là sự nghịch lý. Chắc chắn, nó là một sự nghịch lý, vì Trụ Lửa treo ở đó trên bầu trời. Và báo chí và mọi thứ chụp bức hình của Nó.

¹⁴⁸ Đó là một nghịch lý, vào ngày kia, vào ngày 15 tháng Ba, hoặc ngày 15 tháng Năm, tôi tin...không, ngày 15 tháng Ba, năm ngoái này. Khi mà, ba hay bốn tháng trước, *Thưa Quý Vị, Mấy Giờ Rồi?*, đã nói chúng ta đi ra đó, “Và bảy Thiên sứ sẽ gặp, và trở lại, và—và Sách Bảy Ấn sẽ được mở ra.” Và đứng ngay đó với Anh Fred Sothmann, mà vừa nói “a-men” ở đó, đứng đó bên anh ấy, ồ, tôi nói với họ, “Sẽ có một tiếng ồn làm rung động cả vùng.” Và tôi nói, “Nó sẽ xảy ra ở đó. Đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.” Điều đó được ghi âm trên những cuốn băng ghi âm, những băng ghi âm, những băng ghi âm, từ khắp Phoenix tất cả con đường chung quanh. “Đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.”

¹⁴⁹ Một ngày nọ, đang đứng đó, nhặt những cây cỏ gai ra khỏi, hay cây ké đầu ngựa ra khỏi ống quần của tôi, như đã có; ở đó bảy vị Thiên sứ ấy hiện ra từ bầu trời và làm rung động nơi ấy, cho đến nỗi, những tảng đá, nặng năm mươi hay sáu mươi pao, lăn xuống sườn đồi. Ở đó đứng bảy Thiên sứ đang đứng đó, ủy thác cho tôi trở về và mang đến những Sứ điệp này, và nói, “Từng sứ điệp một” chúng sẽ “đáp ứng và nói điều gì đã xảy ra.” Và nó đã thật chính xác cách đó. Và khi họ bay lên trên Cao, cứ như *thế*, bay lên cao ba mươi dặm trong không trung; và, cùng ngày ấy, người ta đã chụp hình Nó, khoa học đã chụp, và đi khắp thế giới. Đó là một nghịch lý, nhưng nó là sự Tuyệt đối. Nó ràng buộc tôi

chặt hơn vào Chúa Jêsus Christ, quỳ gối cầu nguyện cuộc đời tôi vào Ngài. Tôi biết nó có vẻ lạ. Luôn xảy ra vậy.

¹⁵⁰ Thật là một nghịch lý cho Phao-lô, để gặp Chúa Jêsus trên đường đến Đa-mách. Thật là một nghịch lý khi Đức Chúa Trời thay đổi tấm lòng, đen tối của tội nhân và rửa nó thành trắng trong Huyết của Chính Ngài. Đó là một nghịch lý. Chắc chắn. Anh em có tin vào sự nghịch lý không? Và sự nghịch lý đó, nếu nó phù hợp với Lời của Đức Chúa Trời, nó có thể là sự tuyệt đối của anh em. Sự cải đạo của Phao-lô là sự nghịch lý, và trở nên sự nghịch lý của ông.

¹⁵¹ Hãy nhớ ở đây, cách đây một thời gian, tôi đang ngồi với một người bán thuốc tây lớn tuổi, và chúng tôi nói trong một chỗ nhỏ bé. Ông ấy nói, “Anh Branham, tôi muốn hỏi anh đôi điều.” Và ông ấy là người Báp-tít, chính ông. Ông nói, “Anh tin vào sự nghịch lý không?”

Tôi nói, “Tất nhiên. Chắc chắn rồi.”

¹⁵² Nói, “Tôi sẽ không nói điều này với người nào khác ngoài anh,” nói, “nhưng tôi—tôi biết anh tin điều này.”

¹⁵³ Ông nói, “Trong suốt thời gian khủng hoảng,” nói, “họ phải có lệnh, từ tỉnh, để mua thuốc cho người đau.” Và nói, “Một ngày nọ, tôi đang ngồi ở đây trong hiệu thuốc.” Nói, “Con trai tôi đang đợi khách hàng.” Và nói, “Tôi đã thấy một—một người phụ nữ bước vào.” Nói, “Cô ấy đã...Anh có thể thấy cô ấy sắp làm mẹ ngay lập tức.” Và nói, “Con người tội nghiệp này hầu như không thể đứng nổi. Và chồng cô ăn mặc tồi tàn, cả hai người. Và cô ấy dựa vào thành quây. Còn anh ấy đi qua và hỏi con tôi, anh ấy nói, ‘Tôi có một toa thuốc ở đây từ bác sĩ.’ Anh ấy nói, ‘Anh bán nó cho tôi và để tôi đem vợ tôi về nhà được không?’ Anh ấy nói, ‘Tôi đã cố để cô ấy đứng trong hàng người xếp hàng đó. Cứ nhìn xuống đường phố ở đó,’ anh nói, ‘sẽ mất bốn hay năm giờ.’ Và nói, ‘Cô ấy không thể đứng bây giờ, anh có thể thấy đấy.’”

¹⁵⁴ Và chàng trẻ tuổi nói, “Thưa ông, tôi—tôi không thể làm điều đó.” Cậu ấy nói, “Tôi sẽ phải có lệnh trước đã,” nói, “vì tôi—tôi không thể làm điều đó. Nó thật sự chống lại các luật lệ.” Và nói...

155 Cha của cậu nói ông đang ngồi ở phía sau đó lắng nghe, xem cậu con trai nói gì. Và ông nói, “Đợi đã, con. Điều gì thế?”

156 Và nói ông bước đến đó. Và ông cụ, một Cơ-đốc nhân chân thật, một cụ thánh đồ thật sự, ông nói, “Gì vậy, người anh em tốt của tôi?”

157 Và anh ấy nói, “Thưa ông,” anh ấy nói, “tôi...vợ tôi, cô ấy sắp—sắp—sắp lâm bồn.” Anh ấy nói, “Tôi—tôi thì...Tôi có lệnh của bác sĩ đây; mua thuốc, cô ấy phải có thuốc đó ngay bây giờ.” Và nói, “Tôi—tôi đưa cô ấy xuống đứng trong phòng ở đó.” Và nói, “Tôi—tôi...Nhìn vào hàng này,” nói, “tôi không biết tôi có thể vào được không, chiều nay.” Nói, “Tôi thật không biết nếu—nếu ông có thể cung cấp thuốc này cho tôi không?” Nói, “Tôi sẽ—tôi sẽ đứng dưới đó; tôi sẽ—tôi sẽ kiểm tiền trả cho ông, đơn đặt hàng mà quận thanh toán cho nó.”

158 “Ồ,” anh ấy nói, “chấn chấn, thưa ông, tôi sẽ kiểm nó trả cho ông.” Và cứ đặt toa thuốc ở đó, đi lui. Ông ấy nói con trai mình quay trở lại và bắt đầu chờ người nào khác.

159 Nói, “Cô ấy nhìn ra, hai hay ba lần. Cô cứ đứng đó, và đổ mồ hôi trên mặt, biết cô ta rất đau. Và người anh em đang đứng đó với vòng tay ôm lấy cô ấy, anh em biết đấy, nói, ‘Cứ cố lên, em yêu, bây giờ cứ chờ thêm chút nữa.’ Nói, ‘Người bán thuốc tốt bụng này sẽ kiểm cho chúng ta một ít thuốc.’”

160 Ông cụ nói, “Tôi sẽ chuẩn bị thuốc thật nhanh như có thể được, và đáp ứng toa thuốc.” Và nói, “Khi tôi trao nó cho cô ấy,” ông ấy nói, “Anh Branham à, tôi nhìn và tôi thấy tôi đang đặt nó vào bàn tay mang dấu đinh.” Ông nói, “Tôi thấy những vết gai trên lông mày Ngài.” Ông nói, “Tôi nhắm mắt lại, và nhìn lại.” Ông nói, “Tôi nhận ra ngay lúc ấy, hể tôi làm cho ‘người nhỏ mọn nhất trong những người nhỏ mọn của Ta,’ ấy là tôi đã làm cho Ngài.”

161 Nói, “Anh tin điều đó không?”

Tôi nói, “Với cả tấm lòng, thưa bác sĩ, tôi tin mọi lời về điều đó.”

162 Đó là gì? Ông nói, “Kể từ lúc đó, Đấng Christ trở nên nhiều hơn với tôi. Bởi vì, việc làm điều đó cho phụ nữ ấy,” nói, “đó là sự

ngịch lý. Không nghi ngờ gì nhưng những người bình thường sẽ không tin điều đó, nhưng,” nói, “tôi nghĩ, chỉ cần nói điều đó với anh, bởi vì tôi biết anh đã có những kinh nghiệm đó.”

Tôi nói, “Vâng, thưa ông. Đúng thế,” tôi nói.

¹⁶³ Tôi nhớ, khi, Thánh Martin, đọc về ông. Khi ông chỉ là một—một chàng trai, ông đã được Đức Chúa Trời kêu gọi. Dân của ông là người ngoại giáo. Và cha của ông là—là hầu như, ồ, tôi không biết, tôi nghĩ là một nhà quân sự, và—và thật đúng cho các chàng trai của họ đi theo họ. Ông nói...một ngày nọ đi qua thành phố ở đó. Tôi quên nó ở đâu lúc này. Và tôi nghĩ ông ấy là người Pháp. Và ông nói ông đang đi qua hẻm núi; có một ông già đang nằm đó, lạnh cóng đến chết, thời tiết rất lạnh. Và nhiều người đi ngang qua, không muốn cho ông cái gì cả. Và nói ông đứng đó. Và nhiều người hoàn toàn xưng nhận là người tin, và sẽ đi qua, để cho ông lão nằm đó. Và ông lão đang xin cái gì đó để quần quanh người, nói ông lạnh đến chết.

¹⁶⁴ Và Thánh Martin đi qua nơi đó, trước khi ông cải đạo, lúc ấy, lấy cái áo khoác của chính ông, là người lính, và cắt nó làm hai và quần quanh người ông lão trong nó như thế, còn mảnh kia quần quanh người ông. Mọi người cười nhạo ông, nói, “Một anh lính trông buồn cười, với nửa cái áo khoác trên người.” Đấy, nó làm cho anh em làm những việc kỳ lạ. Có điều gì đó ở trong ông, mà ông tin rằng đó là Đức Chúa Trời.

¹⁶⁵ Đêm đó, sau khi ông đã mệt mỏi và ngủ một chút, bỗng ông thức tỉnh. Người nào đó đánh thức ông, và ông nhìn. Đứng ở đó bên cạnh giường của ông, và ở đó Chúa Jêsus đứng quần trong mảnh áo khoác kia. Đó là sự bắt đầu của Thánh Martin.

¹⁶⁶ Đó là gì? Ông đã có sự tuyệt đối, rằng Lời Đức Chúa Trời là thật. “Những gì các ngươi làm cho những kẻ hèn mọn này của Ta, là các ngươi làm cho Ta.” Thưa anh em, tôi bị trói buộc với Sự Tuyệt đối đó. Và tôi biết rằng mỗi một người trong anh em...

¹⁶⁷ Thay vì có sự kêu gọi tin nhận, sáng nay, tôi nghĩ tôi muốn có sự kêu gọi dâng mình. Chúng ta hãy dâng chính mình cho Sự Tuyệt Đối này. Anh em tin Lời là Sự Tuyệt Đối của Đức Chúa Trời không? Anh em tin Ngài ngày nay cũng như Ngài đã từng có không?

¹⁶⁸ Có các quý vị mục sư truyền đạo ở đây, quý vị há chẳng dâng đời sống mình, chỉ, chỉ nhận một Sự Tuyệt đối sao? Chúng ta muốn gì ngày hôm nay? Chúng ta muốn có gì với một thẻ thông công hay một chứng chỉ? Chúng ta muốn có Chúa Jêsus Christ. Chúng ta không bị trói buộc vào thẻ thông công. Chúng ta bị trói buộc với Lời của Đức Chúa Trời, “Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Anh chị em tin điều đó không?

¹⁶⁹ Chúng ta hãy đứng dậy trên đôi chân mình giờ này và dâng đời sống mình. Tôi cũng muốn có sự dâng mình của tôi. Tôi đang tự trói buộc tôi, một lần nữa. Tôi đang rà soát sự trói buộc tôi, mỗi ràng buộc bị trói buộc. Tôi đang kiểm tra lại sự tuyệt đối của mình. “Lạy Chúa, nếu có điều gì trong con, bên cạnh Lời Ngài, xin lấy nó ra. Con không biết gì khác ngoài Ngài. Con không muốn biết gì khác ngoài Ngài.” Vậy thì, mỗi người, trong cách riêng của anh em.

¹⁷⁰ Tôi đã nói với anh em suốt tuần lễ. Tôi đã nói với anh em Lễ thật. Đức Chúa Trời đã xác nhận Lễ thật. Ngài đã làm điều đó đi đi lại lại, và làm lại nữa. Anh em biết Sự Tuyệt đối là gì. Vậy thì với anh em và tôi, với nhau, hết thấy các chị em phụ nữ, hết thấy quý ông, thanh niên, thiếu nữ, bất kể quý vị là ai, chúng ta hãy dâng mình; hết thấy ban hát, tất cả—tất cả những người ở trên đây, khắp nơi, với nhau; dưới tầng hầm, trên ban công, chung quanh các bức tường, phía sau cánh gà; bất kể chúng ta ở đâu, chúng ta hãy nhận lãnh Chúa Jêsus, Sự Tuyệt Đối của chúng ta, vì chúng ta phải đến với trùng bóng chết. Tôi không biết gì khác ngoài Ngài. Ngài là Sự Tuyệt Đối của tôi, bởi vì Ngài đã sống lại trong đời sống tôi và tôi biết Ngài là thật.

¹⁷¹ Chúng ta hãy giơ tay lên giờ này và cầu nguyện. Chúng ta hãy thực hiện sự hầu việc dâng mình của chúng ta.

¹⁷² Lạy Chúa Jêsus, Lời Ngài có từ xưa, Nó là sự bắt đầu và sự chấm dứt. Con bây giờ, với hội chúng này, dâng hiến chính mình, một lần nữa, trên bục giảng này hôm nay. Con cầu xin cho hội thánh này, Đền tạm Sự sống, cho sự hiến dâng. Xin giải quyết mọi sự khác biệt, xin để cho nó qua đi, qua đi những gì đã qua. Quý vị mục sư truyền đạo Phúc âm, là những người lo lắng...và suy nghĩ

điều gì đó sẽ xảy ra. Ôi Chúa, chúng con tự trói buộc mình, sáng nay, với Chúa Jêsus Christ là Lời; và quyết định không biết điều gì khác ngoài Đấng Christ, và Ngài đã bị đóng đinh trên thập tự giá. Ôi Sao Bắc Cực, Ôi Đức Thánh Linh, Ôi La Bàn của Đức Chúa Trời, xin đến giờ này trong mọi tấm lòng. Và chúng con dâng chính mình cho Ngài, qua Danh Chúa Jêsus Christ. Sự vinh hiển thuộc về Đức Chúa Trời! A-men.

Được rồi, thưa anh em.

SỰ TUYỆT ĐỐI VIE63-1201M

(An Absolute)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 1 tháng Mười hai, năm 1963, tại Đền tạm Sự Sống tại Shreveport, Louisiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org